

Západočeská univerzita v Plzni
FAKULTA PEDAGOGICKÁ
KATEDRA TĚLESNÉ A SPORTOVNÍ VÝCHOVY

**BORIS PERUŠIČ, BIOGRAFIE
ČESKOSLOVENSKÉHO REPREZENTANTA
VE VOLEJBALE
BAKALÁŘSKÁ PRÁCE**

Josef Kantár
Tělesná výchova a sport

Vedoucí práce: Mgr. Radek Zeman
Plzeň, 2016

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

Plzeň, 27. června 2016

.....

vlastnoruční podpis

Děkuji panu Mgr. Radku Zemanovi za metodické vedení, podněty a připomínky při zpracování této bakalářské práce. Dále bych chtěl poděkovat panu Borisi Perušičovi a celé jeho rodině za vřelé přijetí a spolupráci při poskytování informací a panu Vrbenskému za užitečné tipy a rady, jak se dostat k potřebným zdrojům informací, bez kterých by tato bakalářská práce vůbec nemohla vzniknout. V neposlední řadě patří velké díky celé mé rodině za podporu, které se mi dostávalo po celou dobu studia.

Obsah

1	Úvod.....	6
2	Cíl a úkoly práce	7
	2.1 Cíl práce.....	7
	2.2 Úkoly práce	7
3	Metodika práce	8
4	Teoretická část: charakteristika volejbalu.....	9
	4.1 Historie volejbalu.....	9
	4.2 Základní současná pravidla	11
	4.3 Volejbal v ČR	12
	4.3.1 Naše největší medailové úspěchy	14
	4.4 Volejbal ve světě.....	16
	4.5 Herní činnosti a specializace hráčů (volejbalové posty)	16
	4.5.1 Herní činnosti jednotlivce.....	17
	4.5.1.1 Podání.....	17
	4.5.1.2 Přihrávka	17
	4.5.1.3 Nahrávka.....	18
	4.5.1.4 Útočný úder.....	18
	4.5.1.5 Blokování	18
	4.5.1.6 Vybírání.....	18
	4.5.2 Základní dělení volejbalových postů	18
	4.5.2.1 Smečař.....	18
	4.5.2.2 Blokař.....	19
	4.5.2.3 Nahrávač.....	19
	4.5.2.4 Univerzální hráč	19
	4.5.2.5 Libero	19
5	Praktická část: Charakteristika života a sportovní kariéry Borise Perušiče	21
	5.1 Základní fakta - Život Ing. Borise Perušiče v bodech	21
	5.2 Dětství a mládežnická léta - studium a počátky sportování	22
	5.2.1 První sportovní ambice - hokej, atletika	23

5.2.2 Volejbalové začátky	24
5.3 Česká liga aneb deset let (1959 - 1969) ve vrcholovém českém volejbalu	24
5.3.1 První působení ve Slavii VŠ Praha (1959- 1962).....	24
5.3.2 Reprezentační začátky a události let 1961-1962	26
5.3.3 Volejbalová sezona 1963	28
5.3.3.1 Přípravný turnaj pro ME - Volgograd, SSSR	28
5.3.3.2 III. LSU - Porto Alegre, Brazílie.....	30
5.3.3.3 Mistrovství Evropy - Bukurešť, Rumunsko.....	30
5.3.3.4 Sezona 1964 LOH v Tokiu.....	32
5.3.4 ROK 1965.....	38
5.3.4.1 Univerziáda Budapešť'	38
5.3.4.2 Pohár světa v Polsku	39
5.3.5 Sezona 1966 aneb "úspěch ve znamení šestek"	41
5.3.5.1 Ligová sezona RH Praha v roce 1966	41
5.3.5.2 Mistrovství světa v Československu, Praha	42
5.3.6 Zbývající sezony v české lize	47
5.4 Profesionální život v ČSA a mezníky osobního života	48
5.5 Závěrečná rekapitulace největších úspěchů Borise Perušiče	50
5.6 Nositelé rodinného jména	50
6 Dotazníkové šetření.....	52
6.1 Dotazník.....	52
6.2 Vyhodnocení dotazníku	53
6.3 Shrnutí dotazníku	61
7 Aktuální trendy ve volejbalu.....	63
7.1 Změny v pravidlech.....	63
7.2 Populární a moderní formy volejbalu	63
7.2.1 Klasický šestkový volejbal	63
7.2.2 Volejbalové debly	64
7.2.3 Plážový volejbal.....	64
7.2.4 Snow volejbal	64

7.2.5	Grass volejbal.....	64
7.2.6	Sitting volejbal	65
7.2.7	Wallyball	65
7.2.8	Bossaball	65
7.2.9	Minivolejbal v barvách	66
7.2.9.1	Žlutý minivolejbal	66
7.2.9.2	Oranžový minivolejbal.....	66
7.2.9.3	Červený minivolejbal.....	66
7.2.9.4	Zelený minivolejbal	67
7.2.9.5	Modrý minivolejbal	67
7.2.10	Minivolejbal na písku	67
7.2.10.1	Žlutý minibeach	67
7.2.10.2	Červený minibeach.....	68
7.2.10.3	Zelený minibeach	68
7.2.10.4	Fialový minibeach.....	68
7.2.10.5	Modrý minibeach	68
7.3	Amatérská volejbalová liga	68
8	Diskuze	70
9	Závěr	73
10	Resumé.....	74
11	Seznam použité literatury	76
11.1	Knižní publikace	76
11.2	Internetové zdroje.....	76
11.3	Ústní sdělení.....	77
12	Přílohy.....	79
13	Seznam obrázků	93

Seznam zkratek:

AVC - Asian Volleyball Confed

AVL - amatérská volejbalová liga

AVF - Australian volleyball federation

CAVB - African Volleyball Confederation

CEV - Confédération Européenne de Volleyball

CSV - South American Volleyball Confederation

ČR - Česká republika

ČSA - Československé aerolinie

ČSR - Československá republika

ČSSR - Československá socialistická republika

ČVS - Český volejbalový svaz

FIVB - The Fédération Internationale de Volleyball

LF UK - Lékařská fakulta Univerzita Karlova

LOH - Letní olympijské hry

LSU - Letní světová univerziáda

ME - mistrovství Evropy

MFF - Matematicko-fyzikální fakulta

MS - Mistrovství světa

NDR - Německá demokratická republika

NRCECA - North, Central America and Caribbean Volleyball Confederation

NSR - Německá spolková republika

OH - Olympijské hry

RH - Rudá hvězda

SSSR - Svaz sovětských socialistických republik

SRN - Spolková republika Německo

TJ - tělovýchovná jednota

USA - United States of America

VŠ - Vysoká škola

VŠE - Vysoká škola ekonomická

YMCA - Young Men Christian Association

1 ÚVOD

Před téměř 76 lety se narodil jeden z významných reprezentantů naší země ve volejbalu. Na následujících stránkách se budu snažit co nejlépe vystihnout důležité momenty a události v průběhu jeho sportovního i osobního života.

Téma své bakalářské práce jsem si vybral, jelikož jsem sám aktivním hráčem, trenérem a rozhodčím volejbalu. Velmi se o tento sport zajímám, a to ve všech jeho podobách, které existují. Proto jsem chtěl, aby má práce měla volejbalovou tematiku. Psát o životě významné sportovní osobnosti mne již od začátku velmi lákalo. Po nedlouhém rozmýšlení jsem si vybral právě pana Borise Perušiče, s jehož vnukem hraji ve stejném týmu a přes kterého jsem se k panu Perušičovi dostal. Když jsem se poprvé dozvěděl o úspěších našeho (ČR a ČSR) volejbalu, velmi mne překvapilo, jak malé povědomí mezi veřejností je, a to i například mezi mladými hráči odbíjené. Touto prací bych se chtěl pokusit všem generacím přiblížit život osobnosti, která stála u největších volejbalových úspěchů, jichž jsme kdy dosáhli.

Dále bych chtěl přiblížit volejbal jako takový, jeho historii, pravidla a také jeho alternativní podoby.

2 CÍL A ÚKOLY PRÁCE

2.1 CÍL PRÁCE

Cílem mé bakalářské práce je charakteristika života a sportovní kariéry pana Ing. Borise Perušiče st., mistra světa a olympijského medailisty, který patří do generace vůbec nejúspěšnějších českých (resp. československých) volejbalistů.

2.2 ÚKOLY PRÁCE

- Získání kontaktu a svolení Borise Perušiče
- Základní charakteristika volejbalu v ČR a ve světě - historie, úspěchy, členění
- Přiblížení života (sportovní a profesní kariéry) Borise Perušiče
- Moderní trendy ve volejbalu.
- Historie a současnost volejbalu. Dotazníkový průzkum.
- Vytvoření fotodokumentace

3 METODIKA PRÁCE

Jedním z důvodů, proč jsem si vybral pro mou bakalářskou práci toto téma, bylo, že jsem chtěl psát o oboru, ve kterém se pohybuji, kterému rozumím a do kterého snad mám čím přispět.

Díky mému přátelství s vnukem pana Borise Perušiče - Ondřejem, jsem měl cestu k získání kontaktu na Borise st. poměrně snadnou. Věděl jsem, že má trvalé bydliště v Praze, byť většinu svého času tráví na chatě v Jevanech za Prahou.

Náš první kontakt proběhl poměrně s velkým předstihem po telefonu, který jsem získal od jeho rodiny. V ten moment mi potvrdil, že o něm mohu psát tuto práci. Následovala mailová korespondence, prokládaná osobními setkáními v Praze a v Jevanech.

Dále jsem sháněl informace na internetových stránkách Českého volejbalového svazu, Olympijského výboru a dalších. Tam bohužel o Borisovi nebylo mnoho zmínek, z těchto zdrojů jsem tedy získal jen útržkovité informace. Proto jsem kontaktoval pana Zdeňka Vrbenského - historika Českého volejbalového svazu a jednoho z autorů Zlaté knihy volejbalu, díky němuž jsem se dostal ke starším publikacím a který mne odkázal na zdroje v Národním muzeu v oddělení dějin tělesné výchovy a sportu, kde jsem se dostal k dalším zajímavým informacím. Ty jsem poté zpracoval do finální podoby a doplnil o fotodokumentaci především ze soukromého archivu pana Perušiče a jeho rodiny.

Další součástí mé práce je i dotazník o celkovém povědomí o volejbalu, panu Perušičovi, našich reprezentantech, úspěšných turnajích a dalších výsledcích národních týmů ČSSR a ČR. U dvou otázek byly použity polouzavřené forma otázek a odpovědí. U zbytku byla použita varianta uzavřených otázek a odpovědí. Tento dotazník byl rozdán studentům ZČU, oboru tělesná výchova a sport.

Bakalářská práce je především teoretická, zaměřená monotematicky. Pro získání nezbytných informací byla použita metoda řízeného rozhovoru. Rozhovor byl veden volnou formou. Na připravené otázky Boris odpovídal otevřeně a odpovědi dále rozváděl. Mimo jiné jsem využil i kritickou analýzu pramenů, odborné knihy, internet, archiv Českého volejbalového svazu a Národního muzea v Praze.

4 TEORETICKÁ ČÁST: CHARAKTERISTIKA VOLEJBALU

U nás v ČR i v Evropě obecně je oblíbená velká řada sportů, od méně známých jako je frisbee, korfbal, lackcross, přes mnohá populárnější odvětví sportů, až po ty tradiční jako je kopaná, košíková, házená a v neposlední řadě odbíjená. Tento sport má u nás poměrně velkou tradici, proto bych jej v následujících několika kapitolách rád blíže představil, věnoval se historii, pravidlům, soutěžím v ČR a v neposlední řadě i aktuálním trendům.

Jeho velkou výhodou jsou poměrně nízké nároky na materiál a finanční prostředky. Na druhou stranu patří k nejnáročnějším sportům na technickou vybavenost hráčů a než jedinec získá kvalitní schopnosti, zaručující mu plnohodnotnou hru, trvá to delší dobu. To mnoho lidí odrazuje. Avšak ti, co vydrží a jsou ochotni a schopni toto podstoupit, získají ten pravý prožitek z tak nádherného sportu, který by si u nás jistě zasloužil, i vzhledem ke své náročnosti, větší publicitu a přízeň.

4.1 HISTORIE VOLEJBALU

První kořeny volejbalu sahají do roku 1891, kdy po několika nezdařených pokusech springfieldský (USA) kantor tělesné výchovy pan Naismith poprvé zavedl na vysoké škole novou hru, tzv. "naismith-ball" do halového prostředí. Snažil se o vytvoření nového sportu, který je možné provozovat v zimních měsících, kdy je nutné sportovat především v hale. Tato hra rychle začala nabývat na oblibě u jeho studentů a postupně se začala více rozšiřovat.

Dle oficiálních informací ČVS a FIVB (Fédération Internationale de Volley-Ball) se první pokusy o volejbal, jak ho známe dnes, zasloužil pan William G. Morgan z YMCA (Young Men Christian Association) v Massachusetts (USA), který zde působil jako ředitel tělesné výchovy. Chtěl žáky z obchodních kruhů zabavit méně náročnou hrou, než byl na jeho koleji tolik populární basketball. Proto roku 1895 vyvstala myšlenka, že by halu rozdělil sítí a natáhl jí do výšky necelých 190 cm. Dal pak žákům za úkol dopravit míč "plácáním" a bez dopadu na zem na soupeřovu polovinu. Zkoušelo se mnoho typů míčů - od basketbalových až po obyčejné nafouknuté duše. Až jednou vyrobila na zkoušku firma Spalding první volejbalový míč. Tato podoba hry byla nazvána panem Morganem z neznámých důvodů "mintonette". V té době jistě netušil, že položil jeden ze základních

kamenů ke vzniku nového olympijského sportu. Postupně se volejbal začal přesouvat i do venkovního prostředí, kde začaly vznikat i další jeho formy.

Při následném předvedení na springfieldské konferenci ředitelů tělesné výchovy YMKY navrhl A. T. Halstet, aby se tato hra nazvala "volley-ball", a sice podle hlavní ideje: odražení míče - to volley the ball. (Vrbenský, 2016, s. 17)

V roce 1896 byla J.J. Cameronem vydána v časopise "Physical Education" první volejbalová pravidla, která vypadala následovně:

1. Hra sestává z deseti směn.
2. Směna je:
 - a. jedno podání na každé straně, tj. když jeden hráč každé strany odehraje své podání;
 - b. když tři hráči nebo více hráčů odehrají na každé straně svá podání. Hráč podává tak dlouho, než je vyřazen ztrátou míče.
3. Hřiště je 25 stop široké a 50 stop dlouhé (7,65 x 15,33 m).
4. Síť je 2 stopy široká a 24 stop dlouhá (0,61 x 8,22 m). Výška sítě je 6 stop a 6 palců od země (1,98 m).
5. Podání. Podávající hráč stojí jednou nohou na zadní čáře. Míč musí být udeřen rukou. K podání jsou určeny dva pokusy. Při podání musí míč letět alespoň 10 stop (3,05 m), driblink není dovolen. V případě, že se míč při podání dotkne sítě a skončí v poli soupeře, je počítán jako dobrý pokus, pokud se ho jeden ze spoluhráčů dotkl. Letí-li takový míč mimo soupeřovo pole, nemá již podávající druhý pokus.
6. Míč je gumová duše krytá kůží nebo plátnem. Obvod nemá být menší než 25 palců a větší než 27 palců (63,5 - 68,58 cm) a nesmí vážit méně než 9 a více než 12 uncí (255,15 - 340,2 g).
7. Každé dobré podání, které není vráceno, nebo nevrácený míč ve hře druhou stranou se počítá jako bod pro stranu podávající. Družstvo dosahuje bodu, jen má-li podání, udělá-li chybu při vrácení míče, znamená to ztrátu podání.
8. Míč, který narazí (dotkne se) na síť, s výjimkou prvního podání, se počítá jako mrtvý míč.
9. Míč na čáře se počítá jako mimo hřiště.
10. Může hrát libovolný počet hráčů. Dotkne-li se hráč sítě, je míč mrtvý. Držení míče je zakázáno. Míč, který se odrazí od jakéhokoli předmětu

vně hřiště zpět do hřiště, je dobrý (je ve hře). Driblink je dovolen na 4 stopy (1,2 m) od sítě. (zdroj: cvf.cz)

Pro svoji malou náročnost na vybavení a hrací plochu a také možnost účasti hráčů různého věku či pohlaví se volejbal postupně stával jednou z nejrozšířenějších her v organizaci YMCA a postupně i na mnoha amerických školách. (zdroj: cvf.cz)

4.2 ZÁKLADNÍ SOUČASNÁ PRAVIDLA

Volejbal je týmový sport hraný na hřišti o rozměrech 18x9 m, které je v polovině rozděleno sítí. U mužů je "sako" (jak se ve volejbalové hantýrce síť přezdívá) nataženo ve výšce 243 cm a u žen ve výšce 224 cm. Prostor nad sítí je vymezen anténkami, bílo-červenými pruhovanými tyčkami, které jsou připevněny na síti. Hraje se s nafukovacím míčem, jehož obvod je 65-67 cm a váha se pohybuje mezi 260-280 g.

Na každé straně sítě se proti sobě do "boje" postaví šest hráčů. Ti zpravidla bývají rozděleni do dvou řad, přední tři hráči obstarávají prostor u sítě a zadní tři v poli. Všichni hráči se pravidelně točí a obcházejí tak celé hřiště. V jednom týmu může být na soupisce pro utkání až 12 hráčů, na mezinárodních turnajích jako např. MS, ME a OH až 14 hráčů. Všichni tito hráči se v průběhu hry mohou dostat do hry prostřednictvím střídání, pro každý set má družstvo k dispozici celkem šest možností výměny hráčů.

Vítězství dosahuje tým, který jako první vyhraje tři sety do dvaceti pěti bodů. V případě, že je stav utkání 2:2 na sety, hraje se poslední zkrácená sada (tzv. tie-break), ta už však končí dosažením patnácti bodů jednoho z družstev. Podmínkou ještě navíc je, že každý set musí končit rozdílem minimálně dvou bodů, např. tedy: 25:23, 28:26 či 34:32.

Do konce 90. let se hrály jednotlivé sety na tzv. ztráty, tzn. družstvo mohlo bodovat pouze při vlastním podání; pokud vyhrálo rozehru při servisu protivníka, získalo podání na svoji stranu. Hrál se do 15 bodů, set však musel skončit minimálně dvoubodovým rozdílem, jak je tomu i dnes. Systém vítězných setů byl také totožný s nynějším schématem, všechny oficiální soutěže se hrály a hrají na tři vítězné sety.

Volejbal má však i mnoho specifických pravidel, ve kterých bývá pro laika obtížné se zorientovat. Je to např. hra hráčů zadní řady u sítě, hra a střídání libera, vbíhání nahrávače apod. Pro zachování co největší atraktivity každý rok Mezinárodní volejbalová federace FIVB vydává nová pravidla či upravuje ta stávající. (zdroj: cvf.cz)

4.3 VOLEJBAL V ČR

Počátky volejbalu u nás sahají do období po první světové válce, kdy se jako jeho největší propagátor objevil roku 1919 J. A. Pipal, působící v Praze jakožto ředitel YMCA.

Následně probíhaly pod záštitou Ministerstva národní obrany různé atletické kurzy a jedním z nich byl právě kurz amerických her, jehož součástí byl mimo jiné i volejbal. Ten poté poměrně rychle u účastníků kurzu nabýval na oblíbenosti, ti ho pak dále rozšiřovali po českých zemích. Roku 1921 vznikla první volejbalová organizace u nás - Československý volejbalový a basketbalový svaz (ČVBS), který je vůbec jedním z nejstarších evropských svazů. Ten samý rok bylo uspořádáno i první mistrovství ČSR. Roku 1946 byl pak v Československu ustanoven samostatný volejbalový svaz, jenž byl roku 1990 nahrazen novým orgánem pod názvem Česká a Slovenská federace volejbalu (ČSFV). Následným vznikem samostatné České republiky roku 1993 byla tato federace nahrazena Českým volejbalovým svazem (ČVS), který existuje dodnes. (Vrbenský, 2016, s. 41)

Obrázek 1 - logo ČVS (zdroj: www.cvf.cz)

V současné době má u nás volejbal stejnou podobu jako v celé Evropě a ve většině světa.

System soutěží šestkového volejbalu je u nás následovný:

- Extraliga - celorepubliková soutěž (vítězný tým se stává mistrem ČR pro daný rok)
- I. liga - celorepubliková soutěž
- II. liga - je rozdělena do více divizí- Čechy, Morava, Slezsko
- Krajský přebor I. třídy (KP1)
- Krajský přebor II. třídy (KP2)
- Okresní přebor I. třídy (OP1)
- Okresní přebor II. třídy (OP2)
- Městský přebor I. třídy (MP1)
- Městský přebor II. třídy (MP2)

Soutěže extraliga, I.liga, II. liga a KP1 začínají na přelomu září/října a končí okolo března/dubna, přičemž všechny tyto soutěže jsou hrány v interiéru tělocvičny. Oproti tomu všechny nižší soutěže jsou hrány v termínu duben/květen - září/říjen, a to především venku na antuce.

Dospělí hrají také Český pohár, do kterého mohou nastoupit družstva od 2. ligy do extraligy. Až do semifinále se hraje klasickým vyřazovacím způsobem play-off, poté následuje velký závěrečný turnaj, tzv. final four.

Podobný systém soutěží by měly být kopírován i v mládežnických kategoriích, tedy v soutěžích kadetů/ek a juniorů/ek. Kvůli menšímu počtu družstev mládeže však ve schématu chybí II.liga kadetek a junierek a u kadetů v současné době dokonce i I.liga. Do vyšších soutěží se tedy dá postoupit již díky vítězství v krajském přeboru.

Ve stále více krajích bohužel ale ubývají i některé z těchto nižších soutěží. Důvody jsou stejné - týmy nemají dostatek hráčů. Například v Plzeňském kraji je u mužů systém zúžen na jednu kategorii městského přeboru, jednu kategorii okresního přeboru a jednu krajského přeboru. Žáci/žačky a mladší hrají pouze Český pohár a ti nejmladší se mohou účastnit turnajů v u nás se stále více rozvíjejícího "mini volejbalu v barvách". (zdroj: cvf.cz)

Český volejbalový svaz kromě klasického šestkového volejbalu zaštiťuje i asociaci plážového volejbalu. Ten je na našem území hrán formou turnajů

převážně v období květen - září. V současné době se v ČR plážový volejbal hraje ve třech základních kategoriích:

- Super cup
- Český pohár
- Letní pohár

Na konci celé sezony se hraje Mistrovství ČR, kam se kvalifikuje 16 nejlépe bodově ohodnocených týmů z aktuální sezony, a ti soupeří o titul mistra ČR pro daný rok. (zdroj: cvf.cz)

4.3.1 NAŠE NEJVĚTŠÍ MEDAILOVÉ ÚSPĚCHY

Muži:

Olympijské hry:

Stříbro - 1964 Tokio, Japonsko

Bronz - 1968 Mexiko City, Mexiko

Mistrovství světa:

Zlato - 1956 Paříž, Francie

Zlato - 1966 Praha, ČSSR

Stříbro - 1949 Praha, ČSR

Stříbro - 1952 Moskva, SSSR

Stříbro - 1960 Rio de Janeiro, Brazílie

Stříbro - 1962 Moskva, SSSR

Mistrovství Evropy:

Zlato - 1948 Řím, Itálie

Zlato - 1955 Bukurešť, Rumunsko

Zlato - 1958 Praha, ČSR

Stříbro - 1950 Sofie, Bulharsko

Stříbro - 1967 Istanbul, Turecko

Stříbro - 1971 Miláno, Itálie

Stříbro - 1985 Amsterdam, Nizozemsko

Ženy:

Mistrovství světa:

Bronz - 1952 Moskva, SSSR

Bronz - 1960 Rio de Janeiro, Brazílie

Mistrovství Evropy:

Zlato - 1955 Bukurešť, Rumunsko

Stříbro - 1949 Praha, ČSR

Stříbro - 1958 Praha, ČSR

Stříbro - 1971 Reggio Emilia, Itálie

Stříbro - 1993 Brno, ČR

Bronz - 1950 Sofie, Bulharsko

Bronz - 1967 Istanbul, Turecko

Bronz - 1987 Gent, Belgie

Bronz - 1997 Brno, ČR

Beach volejbal:

Muži:

Mistrovství Evropy:

Zlato - 1996 Pescara, Itálie

Stříbro - 1995 seriál pěti turnaj po Evropě

Ženy:

Mistrovství světa:

Bronz - 2001 Klagenfurt, Rakousko

Mistrovství Evropy:

Zlato - 1996 Pescara, Itálie

Zlato - 1998 Rhodos, Řecko

Stříbro - 1994 Espinho, Portugalsko

Stříbro - 2016 Biel, Švýcarsko

Bronz - 1997 Riccione, Itálie

Bronz - 1999 Palma de Malorca, Španělsko

Bronz - 2002 Basilej, Švýcarsko (zdroj: cvf.cz)

4.4 VOLEJBAL VE SVĚTĚ

Na mezinárodní scéně patřilo Československo k zakládajícím členům mezinárodní volejbalové federace (FIVB). Stalo se tak v roce 1947 v Paříži, kde se konal první ustanovující kongres, kterého se účastnilo 14 národních federací. Za prezidenta byl při této příležitosti zvolen Paul Libaud a jako 1. viceprezident byl zvolen Jiří Havel z Československa. Dále se kromě jiného také stanovilo uspořádání prvního mistrovství Evropy v roce 1948 v Itálii. V pozdějších letech následovalo pravidelné konání evropských a světových šampionátů. Od roku 1964 je volejbal zařazen i do programu olympijských her, poprvé se tedy volejbal představil na programu LOH v japonském Tokiu. (Vrbenský, 2016, s. 23)

Obrázek 2 - logo FIBV (zdroj: www.fibv.com)

Volejbal je sport rozšířený po celé naší planetě, má své zastoupení na každém kontinentu v podobě několika federací. Ty pak spadají pod celosvětovou FIVB. V současné době jsou to tyto:

- AVC (Asie)
- CAVB (Afrika)
- CEV (Evropa)
- CSV (Jižní Amerika)
- NORCECA (Severní a Střední Amerika)
- AVF (Austrálie)

4.5 HERNÍ ČINNOSTI A SPECIALIZACE HRÁČŮ (VOLEJBALOVÉ POSTY)

Klasické volejbalové hřiště se dělí do šesti zón, ve kterých se hráči postupně točí dokola, než obejdou celé hřiště.

Obrázek 3 - volejbalové zóny (zdroj: tepsport.wz.cz)

4.5.1 HERNÍ ČINNOSTI JEDNOTLIVCE

Každý volejbalista má na hřišti své poslání, dle jeho somatotypu a herních dovedností se určuje několik základních rolí, neboli volejbalových postů. Každý post pak vykazuje určitá herní specifika, a to především podle dílčích dispozic hráčů k herním činnostem a dovednosti určitou činnost plnit.

Přehled herních činností jednotlivce, od kterých se odvíjí výběr volejbalového postu pro daného hráče.

4.5.1.1 PODÁNÍ

Podání - neboli servis je uvedení míče do hry, a to na začátku každé rozehry. Úkolem podávajícího hráče je buď dát soupeři přímý bod, či mu svým umístěním a razancí co nejvíce ztížit následný útok.

Existuje několik druhů servisu, a sice ze země či z výskoku, s horní či boční rotací nebo plachtící typ podání bez rotace. (Kaplan, 1999, s. 11)

4.5.1.2 PŘIHRÁVKA

Přihrávka - jinak také nazývána příjem - je herní činnost, kterou se myslí první kontakt s balonem po soupeřově podání. Ideální příjem zůstává na vlastní polovině hřiště tak, aby byla co nejvíce usnadněna nahrávka. (Kaplan, 1999, s. 21)

4.5.1.3 NAHRÁVKA

Nahrávka bývá nejčastěji druhým úderem do balónu po soupeřově podání. Míč je usměrněn na jednoho z útočících spoluhráčů, přičemž je možno využít hráče jak z přední, tak v moderním volejbale i ze zadní řady. (Kaplan, 1999, s. 26)

4.5.1.4 ÚTOČNÝ ÚDER

Útočný úder (v silovém provedení též “smeč” či technickém provedení tzv. “ulívka”) bývá nejčastěji třetím úderem do míče po soupeřově podání. Jedná se o odbití míče zpět na protivníkovu polovinu s cílem dát bod či mu co nejvíce ztížit následnou obranu. Provádí se nejčastěji jednoruč ve výskoku. (Kaplan, 1999, s. 35)

4.5.1.5 BLOKOVÁNÍ

Blokování je herní činnost, při které se přední řada soustředí na eliminování soupeřova útoku. Cílem je znemožnit protihráči jeho útok, příp. vnutit mu útok do směru, v němž je nachystán zbytek týmové obrany. (Kaplan, 1999, s. 43)

4.5.1.6 VYBÍRÁNÍ

Vybírání, či hra v poli je jedna z nejdůležitějších obranných činností jednotlivce. Úkolem hráče je zpracovat útok soupeře, tedy zabránit dopadu míče na zem jakýmkoliv povoleným způsobem tak, aby rozehra mohla pokračovat, tzn. aby soupeř nezískal bod a tým mohl založit následný protiútok. (zdroj: metodika.cvf.cz)

4.5.2 ZÁKLADNÍ DĚLENÍ VOLEJBALOVÝCH POSTŮ

4.5.2.1 SMEČAŘ

Smečař je jeden z nejvíce komplexních postů ve volejbalu. Hráč musí ovládat všechny herní činnosti jednotlivce, avšak jeho největší předností by měl být příjem soupeřova podání, hra v poli a následný útok, který je nejčastěji realizován z hlavního kúlu - zóna IV. Ideální výška smečaře se pohybuje mezi 190-200 cm.

4.5.2.2 BLOKAŘ

Blokař ve většině případů bývá méně technicky vybavený hráč, díky své výšce nevykazuje většinou takovou dynamiku a koordinaci pohybů jako ostatní hráči. Hlavním úkolem těchto hráčů je blokování soupeřova útoku na síti. Vzhledem k tomu, že pro jejich útok je nutný velmi dobrý příjem soupeřova podání, bývá jejich funkce především obranná. Blokaři působí na středu sítě a dle soupeřova útoku se přesunují do požadovaných zón. Ideální výška je 200 cm a více.

4.5.2.3 NAHRÁVAČ

Nahrávač zastává funkci dirigenta hry. V ideálním případě by se měl dostat k balonu v každé rozeře. Jeho funkcí je distribuce nahrávek do některé ze zón, odkud se realizuje následný útok. Hlavním úkolem nahrávajícího hráče je tedy překvapit soupeřovu obranu a vytvořit svému spoluhráči co nejlepší možnou pozici pro získání bodu. Nahrávač velmi komplexní, důležitá je u něj výborná technika odbití obouruč vrchem i spodem a taktické myšlení. Tito hráči bývají spíše menších postav ve srovnání se svými spoluhráči; výška se ve většině případů pohybuje mezi 185-195 cm.

4.5.2.4 UNIVERZÁLNÍ HRÁČ

Univerzální hráč byl dříve hráč, který jak útočil, tak nahrával. V dnešní době je nazývaný spíše jako diagonální hráč. Tento post bývá obsazen nejvíce útočícími hráči s nejlepšími fyzickými parametry. Jejich úkolem je především tvrdý útok z těžkých nahrávek, kdy tým potřebuje získat bod. Ideální výška je 200 cm a více.

4.5.2.5 LIBERO

Libero je asi nejmladší volejbalový post, pravidly ustanovený až v roce 1998. Vždy se musí lišit barvou dresu od zbytku svého týmu. Jeho hlavní náplní práce je příjem soupeřova podání, vybírání soupeřova útoku v poli a v nestandardních situacích i nahrávka. Působí pouze v zadních postaveních tzn. vůbec nechodí k síti, ale nemůže podávat. Jeho funkce je tedy čistě obranná. Zajímavostí tohoto postu je, že může střídat jakéhokoliv hráče zadní řady

v zápase, přičemž počet těchto střídání není omezen. Z výše uvedených důvodů střídá libero nejčastěji blokaře, kteří nebývají tak dobří hráči při obraně v poli. Výška libera bývá velmi různorodá, ale ve většině se jedná o rychlého hráče menší postavy s cca 170-190 cm.

5 PRAKTICKÁ ČÁST: CHARAKTERISTIKA ŽIVOTA A SPORTOVNÍ KARIÉRY BORISE PERUŠIČE

5.1 ZÁKLADNÍ FAKTA - ŽIVOT ING. BORISE PERUŠIČE V BODECH

- 1940 - narozen v Záhřebu v Jugoslávii (dnešní Chorvatsko)
- 1941 - návrat rodiny zpět do Teplic
- 1946 - nástup na ZŠ v Teplicích
- 1957 - ukončení gymnázia
- 1958 - nástup na VŠE do Prahy, začátky s volejbalem
- 1959 - 1962 - Slavia VŠ Praha
- 1962 - ukončení studia na VŠE v Praze, s titulem Ing.
- 1963 - Mistrovství Evropy v Rumunsku, Bukurešť - 5. místo
- 1963 - 1964 - RH Praha
- 1964 - Olympijské hry v Japonsku, Tokio - stříbrná medaile
- 1965 - Slavia VŠ Praha
- 1966 - Mistrovství Světa v Československu, Praha - zlatá medaile, svatba
- 1966 - 1969 - RH Praha
- 1970 - 1973 - pracovní působení od ČSA v Bělehradě, herní působení za Crvenu Zvezdu Bělehrad
- 1975 - 1981 - pracovní působení od ČSA v Sýrii, Damašek
- 1981 - 1990 - působení v ČSA, Praha - hraje za Sokol Michle a TJ Podolí Praha
- 1990 - 1994 - působení od ČSA v Asii, Singapur
- 1995 - 1999 - působení od ČSA Německo, Frankfurt nad Mohanem
- 2000 - 2002 - působení v ČSA, Praha
- 2002 - odchod do důchodu
- 2010 - oslavil 70. narozeniny
- 2014 - ocenění od ČVS k výročí 50 let od zisku stříbrné medaile na Olympijských hrách v Tokiu

Obrázek 4 - Boris Perušič - rok 1958 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Obrázek 5 - Boris Perušič - rok 2014 (zdroj: soukromý archiv rodiny B. Perušiče)

5.2 DĚTSTVÍ A MLÁDEŽNICKÁ LÉTA - STUDIUM A POČÁTKY SPORTOVÁNÍ

Boris Perušič pochází z rodiny Juraje Perušiče a Erny Leicht (později Perušičové), tatínek byl Jugoslávec, maminka Němka. Otec studoval ve Vídni, odkud se v roce 1914 přestěhoval do Teplic, kde pracoval na obchodní akademii a vykonával zde práci tehdejšího úředníka. Maminka pracovala také jako úřednice. V roce 1938 uprchli oba rodiče před válkou z Teplic do otcovy rodné Jugoslávie, aby se uchránili před Němci. Konkrétně přesídlili do Záhřebu, kde se jim 27. července 1940 narodil syn Boris. Tento pobyt však neměl dlouhého trvání, jelikož je válka zastihla i zde, a po roce Borisova života se opět vrátili do Teplic,

kde již zůstali. V Teplicích Boris prožil téměř celé své dětství a od svých šesti let zde navštěvoval základní školu. Krátce po nástupu na ZŠ se v roce 1947 narodila Jurajovi a Erně ještě dcerka Eva Perušičová.

Mladý Boris začínal se sportem v teplické ZŠ a také v sokole, kde jeho otec působil a následně zastával i funkci náčelníka a kde přičichl snad ke všem tehdy známým sportům od atletiky, gymnastiky, přes různé druhy míčových her jako házená, košíková, odbíjená, až po Borisův v té době nejoblíbenější fotbal a hokej. Byl nadaným sportovcem, ale nechtěl se upínat pouze na jeden sport, všestrannost ho bavila a on neměl důvod toho měnit.

Po opuštění základní školy pokračoval Boris na jedenáctileté gymnázium, kde v roce 1957 odmaturoval z předmětů čeština, matematika, ruština a zeměpis. Sám v té době pořádně nevěděl, na jakou školu dále pokračovat. Jednou z možností byla i filmová škola v Čimelicích, ale nakonec se rozhodl pro Vysokou školu ekonomickou do Prahy. Ke studiu zahraničního obchodu, kam původně směřoval, bohužel nebyl přijat, a tak se jal studovat obor ekonomika dopravy, konkrétně námořní dopravu.

5.2.1 PRVNÍ SPORTOVNÍ AMBICE - HOKEJ, ATLETIKA

Z Teplic tenkrát odcházel s vizí, že by se v Praze mohl věnovat hokeji závodně či na vyšší úrovni. *“Měl jsem tenkrát pocit, že hraji hokej dobře”*, vzpomínal. Tyto ambice mu však brzy zmírnil spolužák Petr Lindauer (tehdejší obránce hokejové Sparty Praha): *“Petr mne vyvedl z omylu, že dostat se tehdá do Sparty, bylo asi stejně těžké jako dnes.”*

Od své vize stát se v Praze hokejistou tedy upustil, ale sportu se chtěl věnovat nadále. Proto začal docházet do atletického oddílu Slavia VŠ Praha, kde se zkušel prosadit ve skoku o tyči. Avšak příprava byla pro Borise tak náročná, že s těmi nejlepšími, jako byl např. tehdejší reprezentant Marcel Blažej, nebyl schopen udržet krok. *“Byť jsme se poté setkali ještě v rudé hvězdě, tak kluci byli v té době už fyzicky jinde.”* Po několika měsících zanechal i atletiky a přemýšlel jakou sportovní cestou se ubírat dál.

5.2.2 VOLEJBALOVÉ ZAČÁTKY

“K volejbalu jsem se dostal úplnou náhodou.”, tak začal pan Perušič svoje vyprávění o počátcích své volejbalové kariéry.

Jednou z dalších možností, jak se na škole věnovat sportu, byl volejbal, tak se rozhodl to zkusit. Zde se seznámil s kantorkou Alenou Musilovou, hráčkou Slávie VŠ Praha, pod jejímž vedením ve škole začal trénovat. Právě Alena Musilová později vzala Borise i s jeho kamarádem Dušanem Melíškem (pozdějším členem širšího reprezentačního výběru a trenérem mužského národního týmu) na Albertov, kde se v klubu VŠ Slávia Praha začali oba připravovat. Vzhledem ke svému mládí a faktu, že byl stále ve volejbalových začátcích, se Boris připravoval nejdříve s “C” týmem Slávie VŠ. Po nějaké době začal občasné hrát pod trenérem Miloslavem Humhalem i za tým juniorů, v němž, jak se později ukázalo, potkal i své budoucí ligové a reprezentační spoluhráče (Čuda, Cháb, Lachman, Šmídl). S tímto juniorským týmem Boris vyhrál v roce 1958 Velkou cenu Prahy, když ve finále porazili tehdejšího přeborníka republiky Stadion Mládeže.

5.3 ČESKÁ LIGA ANEB DESET LET (1959 - 1969) VE VRCHOLOVÉM ČESKÉM VOLEJBALU

Boris Perušič byl součástí vrcholového volejbalu ČSR/ČSSR zhruba deset let. Za tu dobu posbíral s různými týmy v naší tehdejší nejvyšší soutěži řadu medailí a účastnil se mnoha velkých turnajů včetně MS a OH.

5.3.1 PRVNÍ PŮSOBENÍ VE SLAVII VŠ PRAHA (1959- 1962)

Během jednoho roku se Boris vypracoval z C týmu Slávie, přes tým juniorů - B tým, až do A týmu, se kterým od zimy roku 1958 začal trénovat. Klub v té době hrával na čele první národní ligy (tehdy nejvyšší soutěž u nás). Boris zahájil svoji premiérovou sezonu v nejvyšší české soutěži v roce 1959, když pod vedením trenéra Břetislava Chvály začínal za A tým v pozici střídajícího hráče.

Borisova první sezona byla velmi specifická, jelikož tým VŠ Praha v předchozích letech 1956-1958 vždy vyhrál mistrovský titul. Avšak tuto sezonu až do posledního kola nebylo jisté pořadí na prvních pěti místech tabulky. V té době po sobě trojnásobný mistr ČSR, tým Slávia VŠ Praha, byl nucen čekat na výsledky

ostatních kol ligy. Díky tehdejšímu skvělému závěru sezony týmu Dukla Kolín, který porazil jak Spartak Brno, tak Slávii Bratislava, se nakonec mohl ze svého prvního titulu mistra ČSR radovat Boris se všemi svými spoluhráči ze Slávie VŠ. Tým tak završil tehdejší fenomenální tažení čtyř mistrovských titulů v řadě. Ze stříbrných medailí se radoval tým Spartaku Brno a pro bronzové medaile si díky svému skvělému závěru sezony dokráčel výše zmíněný tým Dukly Kolín.

Slavia VŠ Praha hrála tuto sezonu ve složení (zdroj: cvf.cz): Malý, Musil, Hal, Chour, Kemel, Petr, Pospíšil, Perušič, Purnoch, Šmídl, Špelina, Vůjtěch, trenér: Ing. Břetislav Chvála.

Roku 1960 Boris započal svoji druhou sezonu ve vrcholovém republikovém volejbalu opět v dresu týmu Slávie VŠ Praha, se kterým rok před tím ve své vůbec první sezoně získal titul přeborníka Československa. Byť to byla Borisova druhá sezona, svým způsobem byla i tak premiérová, jelikož se tento rok uskutečnil historicky první ročník Poháru mistrů evropských zemí (PMEZ), kam se díky vydařené sezoně z předešlého roku kvalifikoval s týmem vysokých škol, a dostal tak možnost zahrát si nejvyšší klubovou volejbalovou soutěž Evropy.

Hned v prvním kole této kvalitní soutěže čekal na tým Slávie VŠ atraktivní soupeř - mistr Německé spolkové republiky, družstvo ASK Limburgerhof, kterého téměř bezchybným výkonem v prvním utkání v Německu porazili jasně 3:0 na sety. Tento výsledek byl ideální jako výchozí bod pro druhé utkání v Praze, kde již týmu Slávie VŠ stačil k postupu jediný set. Prognóza tedy vypadala více než nadějně a následný odvetný zápas to potvrdil, když vysokoškoláci v domácím prostředí znovu deklasovali německého mistra 3:0, a jasně tím postoupili do druhého kola poháru.

Ve druhém kole však už čekal Pražany mnohem těžší soupeř, a to tým Rapidu Bukurešť - šampiona rumunské nejvyšší soutěže. *“V mužstvu Rapidu tenkrát působila téměř celá tehdejší reprezentace Rumunska, hráli dobře, ale měli jsme na to je dvakrát porazit.”*, vzpomíná Boris. K prvnímu utkání nastoupila Slavia na domácí půdě v Praze, kde sice po urputném boji nakonec zvítězila 3:2 na sety, ale při následném odvetném utkání v Bukurešti podlehla těžkému soupeři 1:3. Pro pražský celek to tedy znamenalo vyřazení a zklamání, jelikož věděli, že minimálně přes tohoto soupeře mohli projít do dalších bojů. Nicméně to byl premiérový ročník a samotná účast se již dala brát jako úspěch.

Na tým Slavia VŠ čekal ještě zbytek sezony v československé lize, avšak ani v tuzemské nejvyšší soutěži tým Slavia nepotvrdil tituly mistrů republiky z let minulých a po několika prohraných zápasech obsadil i tak krásné druhé místo. Boris nastoupil do většiny zápasů v průběhu celé sezony, ale stále zastával spíše pozici střídajícího hráče. První místo si opět skvělým závěrem sezony vysloužil tým Dukly Kolín, který již dvě kola před koncem ligy měl pojištěný zisk titulu pro tento rok. Stříbrné medaile tedy získala Slavia VŠ Praha a na třetím místě se umístil Slovan Bratislava.

V následující sezoně 1961 již družstvo Slavia nastoupilo “pouze” v domácí nejvyšší soutěži, kde se Boris postupně stával platnějším členem družstva a ze střídajícího hráče se postupně více a více dostával do základních sestav. Zajímavostí roku 1961 bylo, že na prvních třech místech v československé lize se opět umístila družstva Dukly Kolín, Slavia VŠ Praha a Slovanu Bratislava, a to navíc v úplně totožném pořadí jako o rok dříve: zlato - Dukla Kolín, stříbro - Slavia VŠ Praha a bronz - Slovan Bratislava.

Slavia VŠ Praha hrála sezony 1961-1962 ve složení těchto hráčů (zdroj: cvf.cz): Humhal, Chour, Kemel, Malý, Musil, Melíšek, Mifka, Petr, Pitter, Pospíšil, Purnoch, Stolařík, Straka, Šmídl, Šopa, Špelina, Viche, Vůjtěch, Zenker a Perušič.

5.3.2 REPREZENTAČNÍ ZAČÁTKY A UDÁLOSTI LET 1961-1962

Roku 1961 Boris započal svoji reprezentační kariéru. Stále ještě studoval na Vysoké škole ekonomické a díky svému působení v nejvyšší národní soutěži a svým kvalitám se dostal do nominace univerzitního výběru Československé republiky a v létě téhož roku odjel na II. Letní světovou univerziádu do bulharské Sofie, která byla pořádána v termínu od 25. srpna do 3. září 1961. Zde naši nastoupili k několika zápasům, prohráli pouze s Rumunskem a domácím Bulharskem. Osu týmu tenkrát tvořili především hráči z pražské Slavia VŠ - Chour, Pospíšil, Purnoch a Perušič, kteří se vrátili s bronzovými medailemi na krku. Na stříbrné pozici skončili domácí hráči Bulharska a zlato ukořistil univerzitní výběr Rumunska.

Pro Borise to byla první velká mezinárodní akce, při které reprezentoval Československo, a zároveň i první medaile z většího turnaje, byť zatím “pouze” za univerzitní národní mužstvo.

Festival tuniské mládeže 1961 byl další Borisovou akcí v národním dresu tento rok. Původně měl jet pouze mladý výběr hráčů z řad studentů, ale jelikož se přesně nevědělo, jaká družstva budou na tomto turnaji startovat, byli junioři posíleni o čtyři hráče z reprezentačního družstva mužů - Pauluse, Šmídla, Kříže a Handlíře. Tak na začátku června odlétla celá tato reprezentace do Tuniska. Po prvním lehkém večerním tréninku v den příletu přišla nemilá zpráva, že některé týmy na turnaj vůbec nepřiletí a na naše reprezentanty čekal tedy pouze národní tým Tuniska a jejich univerzitní výběr. Mužský "A" tým Tuniska naši reprezentanti porazili 3:0 (6, 10, 12), přičemž Boris Perušič nastoupil spolu se spoluhráči Paulusem, Šmídlem, Handlířem, Hálkem a Suchanem v základní sestavě. *"Nehráli jsme dobře, většinu bodů získal Tunis našimi chybami, ale na vítězství to i tak stačilo. Byl to lehký soupeř, ale nám se také moc nedařilo."*, vzpomíná ve svém deníku Karel Paulus.

Po dni volna pak v sestavě: Šmídl, Kříž, Paulus, Handlíř, Hamáček a Pospíšil deklasovali i univerzitní tým Tuniska jasným výsledkem 3:0 na sety (1, 6, 5).

Po dvou jasných vítězstvích obsadil náš tým první místo; každý jiný výsledek by byl vzhledem k neúčasti zbytku evropských týmů brán jako neúspěch. Toto družstvo odcestovalo do Tunisu v sestavě: Paulus, Kříž, Šmídl, Handlíř, Hamáček, Hálka, Suchan, Šopa, Stupka, Baďura a Perušič, trenér: L. Drobný, vedoucí výpravy: A. Tobolka.

Léta 1961 a 1962 byly pro Borise vlastně roky plné změn. Začalo to pozváním do akademického reprezentačního výběru, na které později navázalo i pozvání do širšího mužského kádru. Současně se dostali s týmem Slavie na stupně vítězů v tuzemské lize a přivezl si i třetí místo ze světové univerziády v Bulharsku.

Ke zvrátům došlo i v jeho osobním životě, když rok před předpokládaným koncem studia Vysoké školy ekonomické byl zrušen obor námořní dopravy, který studoval, protože nebyly pro jeho absolventy pracovní umístěnky. Boris i jeho spolužáci museli změnit své zaměření, aby mohli pokračovat ve studiu, po důkladném zvážení si vybrali obor letecké dopravy. Škola jim naštěstí umožnila končit ve stejném termínu, jako kdyby se nic nezměnilo, a tak roku 1962 úspěšně zakončil studium na VŠE titulem inženýr. Po škole Boris nastoupil

do Československých státních aerolinií (ČSA), kde začal pracovat v obchodním oddělení na referentských pozicích.

Poslední větší změnou v tomto období bylo, když roku 1962 Boris odešel z týmu Slavia VŠ Praha, se kterým v tomto roce opět skončil na druhém místě za družstvem Lokomotivy Praha a před mistrem předešlého ročníku, bronzovou Duklou Kolín.

Důvodem, proč Boris opustil svůj první volejbalový klub, se kterým zatím nezažil jiná umístění než první a druhé místo, byl nucený nástup do prezenční vojenské služby avšak s příslibem návratu do týmu VŠ, jakmile vojnu ukončí. Tak se později zrodil Borisův přestup do Rudé hvězdy (RH) Praha, což byl policejní oddíl, v němž vysokoškoláci po ukončení studia absolvovali zkrácenou vojenskou službu. Zde bylo možno dále se věnovat volejbalu na nejvyšší úrovni, takže tu Boris Perušič následně strávil další dva roky své kariéry.

5.3.3 VOLEJBALOVÁ SEZONA 1963

Svojí pátou sezonu v domácí nejvyšší soutěži začal tedy Boris za tým RH Praha, kde byl u kormidla týmu trenér Karel Brož. Byť přišel Boris do nového týmu, s některými hráči už se znal z dřívějších např. z reprezentace, akademického týmu, či předchozích ročníků ligy.

Při své premiérové sezoně v RH získal Boris pro mnohé překvapivé třetí místo, jelikož od roku 1956 tento tým žádného medailového umístění nedosáhl a od začátku 60.let nebyl ani v jednom ročníku na lepším než pátém místě. Druhé místo obsadilo v posledních letech již "tradičně" mužstvo Slavia VŠ a na zlato si po roční odmlce znovu sáhl tým Dukly Kolín.

5.3.3.1 PŘÍPRAVNÝ TURNAJ PRO ME - VOLGOGRAD, SSSR

V zimě roku 1963 byl Boris poprvé pozvaný na soustředění s hlavním reprezentačním týmem mužů, kde se s širším výběrem připravoval na mistrovství Evropy, které měla hostit maďarská Budapešť. Příprava, doplněná o několik turnajů, pokračovala i v létě.

Jedním z nich byl i turnaj v Sovětském svazu, který se v červnu roku 1963 konal ve městě Volgograd. Pro Borise to byl tehdy první start za "A" tým Československa na velké akci. Spolu s ním tým tvořili Šmídl, Musil, Toman,

Paulus, Šorm, Kovařík, Schenk, Stolařík, Kop, Smolka, Volný, trenér Brož a vedoucí týmu Humhal s Kofrojem.

Zajímavostí turnaje bylo, že zde většina týmů startovala pod hlavičkami jednotlivých měst, byť to byla téměř celá reprezentační družstva, která se zde připravovala na mistrovství Evropy. V mužském turnaji tak nastoupila družstva pod těmito názvy - Varšava, Moskva, Bukurešť, Praha, Ukrajina a exotický soupeř výběru Indie.

Hrálo se na upraveném atletickém stadionu, kde byla pro tento účel postavena dvě volejbalová hřiště. Hned k prvnímu zápasu nastoupilo naše družstvo proti nejtěžšímu soupeři - Sovětskému svazu, hrajícímu tedy pod názvem Moskva. Během zápasu se na hřiště dostala většina náhradníků z lavičky a jedním z nich byl v pátém setu i Perušič.

Hráčům našeho výběru hrálo do karet především to, že se hrálo venku, na což soupeř nebyl tolik zvyklý, jelikož se téměř celý rok připravoval v hale. Po dramatickém boji jsme tak poprvé po dlouhých pěti letech výsledkem 3:2 (13, -7, 15, -10, 7) opět vyhráli nad Sověty, a to navíc na jejich vlastní půdě. Zápas byl velmi náročný a trval téměř 3 hodiny.

O den později náš tým lehce porazil výběr Indie 3:0 na sety (6, 6, 4); v tomto zápase již Boris Perušič nastoupil v základní sestavě a odehrál celý zápas. K dalšímu zápasu jsme nastoupili proti družstvu Polska, které jsme v silném větru porazili 3:0 (8, 8, 3). Tento zápas odehrál náš tým bez jediného střídání.

V dalším zápase nás čekal silný tým Bukurešti, který jsme po velkém boji zejména v prvním setu porazili také 3:0 (16, 6, 10). Ve složení Musil, Paulus, Šom, Šmídl, Kop a premiéru si v základu odbyl nováček Smolka. Poslední hrací den se nesl ve znamení únavy, kdy na reprezentanty čekal poslední soupeř z Ukrajiny. Na obou týmech byl pokles výkonu znatelný, ale až na drobné zaváhání v prvním setu si naši hráči se soupeřem poradili a zvítězili 3:1 (-8, 6, 9, 8). Základní sestava v průběhu zápasu dostala pouze malých změn; Boris tento zápas sledoval pouze z lavičky.

Tímto utkáním náš výběr završil tažení v turnaji bez jediné prohry, a mohl se tak radovat z prvního místa, které se od značně omlazeného týmu určitě neočekávalo.

Současně s turnajem mužů zde byl pořádán i turnaj žen, na kterém

Československo mělo také své zastoupení, avšak ženám se na tomto turnaji tolik nedařilo a po několika prohrách skončily na posledním místě.

5.3.3.2 III. LETNÍ SVĚTOVÁ UNIVERZIÁDA - PORTO ALEGRE, BRAZÍLIE

Další výraznější akcí tohoto roku (30. srpna - 8. září 1963) byla III. Letní světová univerziáda, pořádaná v brazilském Porto Alegre, kam se vydalo naše akademické národní družstvo pod trenérem Břetislavem Chválou a jeho osu tvořili opět hráči Slavie VŠ Praha. Na turnaji náš tým prohrál jediný zápas, a to s již tradičním rivalem ze Sovětského svazu, který získal zlaté medaile. Naši akademici si odvezli stříbro a bronzové medaile získala domácí Brazílie. Mužstvo však po univerziádě ještě v Brazílii nějaký čas zůstal a sehrál přátelská utkání s domácím A týmem Brazilců, která vyhrál. Kádr pro tuto akci byl přítom relativně úzký - Chour, Melíšek, Pitter, Pospíšil, Šopa, Zenker a Perušič.

“V těch dobách se od nás ještě Brazilci ledacos učili, dnes je tomu bohužel naopak”, vzpomíná Perušič.

5.3.3.3 MISTROVSTVÍ EVROPY - BUKUREŠŤ, RUMUNSKO

Evropský šampionát v roce 1963 byl původně přidělený maďarské Budapešti, která ovšem mohla pořádat mistrovství pouze v červencovém termínu, jenž však nebyl FIVB akceptován. Maďarsko tedy na post pořadatele rezignovalo, a tak připadlo pořádání turnaje Rumunsku.

Před tímto turnajem absolvoval reprezentační tým ČSSR dvoutýdenní soustředění v tělocvičně v Červeném Kostelci, kam naši hráči přijeli z antukových soutěží. Aby si zvykli na vnitřní prostory, trénovali každý den i 5 hodin. Část družstva bohužel záhy onemocněla angínou a do Rumunska tak musela odletět pozměněná sestava ve složení: Musil, Paulus, Humhal, Golian, Toman, Šmídl, Šom, Schenk, Kovařík, Stolařík, Kop a Perušič. Trenér Josef Brož před odletem do rumunského Brašova, kde se hrála jejich kvalifikační skupina, prohlásil, že každá medaile bude úspěch. Pro Borise to zatím byla největší akce, na kterou byl nominován, a v týmu ve svých 23 letech patřil k nejmladším.

Turnaje se zúčastnilo celkem 17 týmů rozdělených do tří čtyřčlenných a jedné pětičlenné skupiny, z níž postupovaly nejlepší dva celky do finálové skupiny,

kde se bojovalo o titul mistra Evropy. Los nám do základní skupiny hrané právě v Brašově přiřadil týmy z Itálie, Belgie a Maďarska. V úterý 22. října nastoupilo naše národní mužstvo ke svému prvnímu zápasu proti celku Belgie ve složení - Musil, Kop, Humhal, Paulus, Šorm a Toman a zvítězilo bez problémů 3:0 (9, 3, 5).

K velkému překvapení našeho národního týmu se komise rozhodčích rozhodla, že bude přísně posuzovat odbití prsty při prvním doteku, ve kterém naše družstvo bylo jedno z nejlepších na světě. Tento verdikt se ale našich hráčů citelně dotkl. Většinu podání a míčů v poli bylo naše mužstvo zvyklé přihrávat právě prsty, tak se s touto "křivdou" museli nějak srovnat. Sudí častokrát balon odehraný prsty, který by byl jindy považovaný za "čistý", označili jako chybu. V konfrontaci se slabšími týmy to sice tolik nevadilo, ale proti těm nejlepším již bylo znát, že naši hráči nejsou ve své kůži.

Následující den nastoupili naši k dalšímu zápasu ve skupině "B" proti výběru Maďarska, kde se stále ještě, zaskočení tímto novým trendem, trápili zejména na přihrávce a nakonec soupeřovi podlehli v sestavě Musil, Paulus, Šorm, Toman, Kop, Šmídl 2:3 (-13, -12, 10, 14, -8). Oba tyto zápasy Boris sledoval pouze z lavičky.

Ke třetímu zápasu však o den později nastoupil v základní sestavě proti Itálii a odehrál celý zápas, který naši dovedli do zdárného konce 3:0 na sety (11, 12, 10), a vybojovali si tak postup do finálové skupiny z druhého místa.

V pátek 25. října družstvo čekala cesta do 190 km vzdálené Bukureště, kde se měly odehrát finálové boje. Každý trénink pilovali přihrávku "bagrem", tzn. odbití obouruč spodem, jelikož na ni proti ostatním týmům nebyli tolik zvyklí. To se jen potvrdilo v dalším zápasu, kdy se více než 90% všech příjmu realizovalo "bagrem". K tomuto utkání naši nastoupili proti mužstvu Polska, které v zápase zvítězilo 3:2 (-9, 10, -7, 10, 10). V průběhu duelu se na hřišti dostala většina hráčů z lavičky, včetně Borise, který však na prohře našeho týmu nic nezměnil.

V pondělí 28. října nastoupil tým k dalšímu zápasu, tentokrát proti Francii. Do tohoto utkání již Boris naskočil v základní sestavě spolu s Musilem, Humhalem, Šormem, Kopem a Kovaříkem a dopomohl k jasnému vítězství 3:0 (10, 4, 10).

Další den již čekal na naše hráče domácí tým Rumunska, kde naši ve složení - Musil, Paulus, Humhal, Golian, Šmídl a Šorm velmi dobrým výkonem vyhráli první set, avšak od druhého setu začal "úřadovat" maďarský rozhodčí,

který za přispění rumunských fanoušků dotlačil domácí mužstvo do vítězného konce. ČSSR tedy prohrálo s Rumunskem 1:3 (9, -4, -5, -11).

K dalším zápasům nastoupili naši ve čtvrtek 31. října proti Bulharům, když dobrým výkonem vedli již 2:1. Pak ovšem přišel sporný moment, který rozhodčí přisoudil soupeři, což naše hráče zjevně rozhodilo, a nakonec slibně rozehraný zápas ztratili v poměru 2:3 (16, -9, 13, -12, -11). Utkání zahájili - Musil, Paulus, Humhal, Golian, Šmídl a Šorm, leč v průběhu zápasu proběhlo několik střídání, která však vítězství nepřinesla.

Následný předposlední zápas turnaje jsme se utkali s mužstvem Jugoslávie, přičemž celý duel odehrála sestava Musil, Humhal, Šmídl, Kovařík, Schenk, Kop a přehrála Jugoslávce v poměru 3:0 (4, 12, 14).

Poslední zápas čekalo naše hráče obávané družstvo SSSR, které jsme na ME v posledních pěti letech kromě přípravného turnaje ve Volgogradu neporazili. Do zápasu nastoupila sestava Musil, Humhal, Šorm, Kovařík, Schenk a Kop, ale v průběhu zápasu se opět do hry dostala téměř všichni hráči. Po bojovném a velmi vyrovnaném zápase nakonec naši vybojovali těžké vítězství 3:2 (-11, 14, -12, 12, 13) a po, dá se říct, nevydařeném mistrovství si alespoň částečně spravili chuť. Tímto zápasem tak naši pomohli týmu Maďarska ke stříbrným medailím, a sice právě na úkor družstva SSSR, které bralo "pouze bronz". Jasně vítězství Rumunska, pro které to byly první a zároveň poslední zlaté medaile z mistrovství Evropy v historii, bylo poměrně překvapivé.

Pro naše hráče a celý československý volejbalový národ bylo však páté místo zklamáním, vždyť přece zatím nikdy nedopadli hůře než druzí. Ale jak řekl tehdejší trenér národního týmu Josef Brož: *"Neslavné páté místo nebylo úplně k ničemu. Přineslo vystřízlivění, reálný pohled. Na jeho základě šla práce rychleji od ruky. Jako kouzelným proutkem se změnilo vše, co dříve nešlo. Podmínky!! Získali jsme dlouhodobá soustředění a začali s novinkou - posilováním."* (Vrbenský, 2016, s. 66)

5.3.3.4 SEZONA 1964 A JEJÍ ZAVRŠENÍ V PODOBĚ LOH V TOKIU

Z pohledu domácí soutěže byl rok 1964 zatím Borisův nejhorší, v tuzemské lize se týmu RH Praha nevedlo tak dobře jako v minulém ročníku a po několika promarněných zápasech skončil jeho tým těsně před středem tabulky na pátém

místě. Avšak jako kdyby někdo věděl, že mu tento “neúspěch” bude zanedlouho více než vynahrazen.

Rok 1964 byl ale hlavně ve znamení největší sportovní akce, olympijských her. Před tímto turnajem se znovu sešlo národní družstvo na dvouměsíčním soustředění, tentokrát v Karlových Varech, kde se pod dohledem trenérů J. Brože a L. Drobného od 10. srpna připravoval širší výběr patnácti hráčů, mezi kterými byl i Boris Perušič. V rámci této přípravy bylo sehráno několik přátelských utkání, kde měli hráči možnost se ukázat.

Následně se jelo na přípravný turnaj do NDR, kde se náš národní tým měl utkat s několika zahraničními mužstvy. Ihned po příjezdu se všichni dozvěděli novinu, že celý turnaj se bude hrát venku. To vzhledem k faktu, že olympijský turnaj měl být odehrán v hale, nebyla vůbec dobrá zpráva. Nicméně naši hráči na turnaji zůstali a 28. srpna nastoupili k prvnímu utkání proti družstvu NDR “A”. Zápas skončil po vcelku vyrovnaném utkání vítězstvím našich v poměru 3:1 (10, - 10, 11, 9). Během hry se protočili téměř všichni hráči, Perušič vystřídal místo Čudy a pomohl týmu k vítězství. Druhý den čekal naše reprezentanty zápas proti týmu Bulharska. Po opět vcelku vyrovnaném utkání jsme zvítězili 3:1 (10, 11, -9, 9) a znovu se vystřídal na hřišti téměř celý tým. K dalšímu zápasu již byl připraven záložní tým NDR “B”. V základní sestavě tentokrát nastoupil i Boris a se spoluhráči Musilem, Paulusem, Tomanem, Šmídlem, Kopem jsme zvítězili v poměru 3:0 (7, 10, 8). Naši hráči tak v malém přípravném turnaji zvítězili a celkově nabrali více jistoty před blížícími se olympijskými hrami.

“Naši hráči si vítězství cení, berou ho však střízlivě. Na turnaji chyběla většina špičkových evropských družstev, takže konkurence nebyla příliš silná.”, vzpomíná ve svém deníku Paulus. (Židů, 2009, s. 156)

Turnaj měl ještě jednu zvláštnost - všechna utkání se hrála s japonskými balony, jelikož bylo jasné, že se s nimi bude hrát celý olympijský turnaj v Tokiu. “Tyto balony měli zcela jiné letové vlastnosti, než ty, se kterými jsme byli zvyklí hrát u nás, a tak nám tato forma tréninku velmi pomohla.”, doplnil k přípravě na OH Perušič.

OH v Tokiu (10. - 24. 10. 1964) byly vůbec první hry, na kterých byl do programu zařazen volejbal. Naši hráči tehdy patřili k těm nejlepším z celého světa a určitě by k titulům mistrů světa a Evropy z dřívějších let (1948 - 1960) rádi přidaly i ten z olympijského turnaje.

“Původně jsem ani moc nepočítal s tím, že bych jel na olympiádu. Byl jsem tehdy v národním týmu jeden z nejmladších a byl jsem rád, že jsem vůbec s těmito hráči mohl hrát a trénovat.”, řekl Perušič.

“Sen každého sportovce, alespoň jednou se zúčastnit olympijských her, se mi tedy splnil.”, napsal Karel Paulus do svého deníku. (Židů, 2009, s. 157)

Naši reprezentanti odcestovali do Japonska z Prahy již 26. září, aby se stihli v klidu aklimatizovat a zvyknout si na časový posun a místní podmínky. Československá olympijská výprava vyrazila do Japonska v tomto složení:

Vedoucí – dr. J. Vévoda, lékař – dr. J. Horák, další členové vedení – G. Tobolka, O. Kaplan, V. Matíášek, M. Humhal, trenér – J. Brož, hráči – J. Musil, K. Paulus, B. Golian, Zd. Humhal, L. Toman, J. Šorm, P. Kop, P. Schenk, V. Šmídl, J. Labuda, B. Perušič a M. Čuda.

O dva dny později se po několika mezipřistáních ocitá naše výprava konečně na letišti v Tokiu. Po celkem 23 hodinách v letadle a více než sedmnácti tisících naléтанých kilometrech čekal naše reprezentanty krátký přesun do olympijské vesnice a pak konečně zasloužený odpočinek. Po chvíli zabydlování se si Boris při rozhovoru se svým spolubydlícím “Jožou” Labudou všiml, že má nažloutlé oči. Díky jeho všímavosti byl Josef ihned poslán na vyšetření a následně hospitalizován do karantény, potvrdila se u něj žloutenka. Olympiáda pro něj bohužel skončila dříve, než mohla vůbec začít. Pro náš tým to byla velká ztráta, jelikož Labuda byl jeden z platných členů sestavy a vynikající hráč, na posledním finále mistrovství republiky byl dokonce vyhlášen nejlepším smečařem.

Přes tuto nepříjemnou zprávu se musel náš tým přenést a 1. října měli reprezentanti konečně první trénink od svého příletu.

“Času mnoho nezbyvá a olympijský turnaj se kvapem blíží, musíme se dostat do 13. října do co nejlepší formy.”, vzpomínal Paulus.

10. října proběhl velkolepý zahajovací ceremoniál. *“Za pouhé tři dny to vypukne.”* říkal si tehdy nejmladší hrající člen naší výpravy Boris P.

V úterý 13. října se v tokijské hale Kamazawa odeherál vůbec první zápas našeho národního mužstva na olympijských hrách. Na úvod čekal naše reprezentanty nelehký soupeř z Maďarska. Do utkání nastoupila zahajovací sestava - Musil, Golian, Schenk, Šmídl, Toman a Kop, která však během zápasu dostala mnoha změn, a na hřišti se protočilo vícero hráčů. Boris střídal v průběhu

druhého setu a pomohl ke konečnému důležitému vítězství 3:2 (10, -12, -13, 9, 10). Zápas trval více než dvě a půl hodiny a byl náročný především na psychiku.

“Utkání mělo všechny znaky prvního zápasu ve velké soutěži. Dá se očekávat, že nyní bude hrát kolektiv klidněji a s větší sebedůvěrou.”, oddechl si po utkání trenér Josef Brož. (Vrbenský, 2016, s. 67)

Ale následné střetnutí bylo znovu velmi napínavé, když náš tým tentokrát v hale Jokohama svedl tříhodinovou bitvu s protivníkem z Bulharska. Náš tým tentokrát zahajoval v sestavě Musil, Golian, Toman, Šmídl, Šorm a Kop, ale znovu se na hřiště dostali téměř všichni hráči a znovu po vyrovnaném utkání jsme urvali těsné vítězství 3:2 (13, -13, 11, -9, 11).

Jako by dva těžké zápasy na začátek naše družstvo více stmelilo a dodalo mu sebedůvěry, což se ukázalo jako velmi přínosné, když o den později náš tým čekal velmi dobře hrající celek domácího Japonska. Ve čtvrtek 15. října vyprodaná hala Kamazawa opět přivítala naše barvy ve složení Musil, Paulus, Toman, Šmídl, Schenk a Kop. Do tohoto zápasu několikrát zasáhl i Boris a především svými zákroky při obraně v poli týmu dopomohl k vítězství 3:1 (-9, 13, 12, 13). Bylo to opět velmi bojovné utkání a vynikající kolektivní výkon přinesl našemu týmu po dvou a půl hodinách další důležitou výhru. Bylo zřejmé, že Japonci chtějí na domácím turnaji minimálně medaili, bojovali o každý balon a o to cennější toto vítězství pro naše bylo.

Po jednodenní pauze čekal náš tým další soupeř, tentokrát z USA, s nímž se hrál poměrně snadný zápas, byť z naší strany velmi nervózní. Sestava - Golian, Musil, Toman, Schenk, Šorm, Kop utkání zahájila, ale nakonec do zápasu opět naskočilo vícero hráčů včetně Borise, který opět pomohl především svojí dobrou obranou v zadní části hřiště. Výsledek 3:0 vypadal sice jasně, ale zejména v posledních dvou setech se bojovalo o každý balon (7, 13, 14).

V neděli 18. října opět v hale Kamazawa vyčkával na naše hráče největší tehdejší rival, a to tým SSSR. Sestava našeho týmu pro začátek utkání byla Musil, Golian, Schenk, Kop, Toman a Šmídl. Znovu se však do zápasu dostali všichni hráči, někteří několikrát, trenéři točili sestavu, jak jen mohli, aby ruské sborné co nejvíce znepríjemnili cestu k vítězství. Utkání znovu došlo až do pátého setu a naši hráči v něm dokonce vedli 4:1 a 5:2, poté však přišla velká série našich chyb a ruskou mašinu již nešlo zastavit. Boris několikrát střídal jak do pole, tak na síť, tentokrát však jeho výkon a ani výkon zbytku týmu nestačil. Sověti si tedy

dokráčeli pro vítězství 3:2, a naši hráči se tak museli smířit s první porážkou na turnaji. *“Škoda, měli jsme je na lopatě”*, vzpomíná Boris.

Další den byl na programu zápas ČSSR proti Brazílii. Boris se s tímto týmem setkal na loňských Letních akademických hrách, kde ho s naším akademickým výběrem porazil. Nezačal sice v základní sestavě, ale po krátké chvíli se dostal na hřiště, kde opět přispěl k vítězství 3:0 (5, 6, 10). Tým SSSR podlehl výborně hrajícím domácím volejbalistům, takže v této fázi turnaje již bylo důležité ztratit co nejméně setů, jelikož by se při současném stavu počítalo skóre, které mohlo rozhodnout o konečném umístění. Do konce turnaje však zbývaly ještě tři zápasy a stát se mohlo cokoliv.

Náš tým čekal ve středu 21. října další těžký soupeř, a to tým Rumunska, na který nastoupila sestava - Schenk, Musil, Toman, Golian, Šmídl a Humhal. Boris střídal každý set do koncovky Schenka, zejména kvůli své výborné obraně v poli. I díky jeho zákrokům vyhráli naši výsledkem 3:1 (10, -7, 12, 12), a posunuli se tak blíže olympijské medaili.

Na další den byl naplánován zápas s Holandskem. Utkání začalo velmi nervózně, na hráčích již byla znát únava po dlouhém turnaji, což zřejmě mělo za následek ztrátu prvního setu. Následně se však náš tým “zmátořil” a po setech (-10, 9, 10, 6) zvítězil 3:1 proti dobře hrajícím Holanďanům.

V pátek 23. října čekal tým Československa poslední a asi i nejtěžší soupeř z Jižní Koreje. Důležité v tomto utkání však bylo nic nepodcenit a dokráčeti si k vítězství 3:0 a doufat v další šokbrnutí SSSR. Naši sice jasně vyhráli bez ztráty setu (1, 6, 9), ale bohužel tým sborné v posledním utkání jasně porazil Brazílii 3:0. Oba týmy tedy měly shodně po sedmnácti bodech a rozhodnout musel poměr jednotlivých setů, který však hrál ve prospěch SSSR (1,487) proti našim (1,218), čímž nás odsoudili k i tak fantastickým stříbrným medailím. Pro mnohé bylo velkým překvapením zejména třetí místo domácího Japonska, které celý turnaj hrálo na svoje poměry opravdu nadprůměrně. Konečné pořadí turnaje tedy bylo: 1. místo - SSSR (17b), 2. místo ČSSR (17b), 3. místo Japonsko (16b).

Slavností zakončení OH znamenalo po dlouhých týdnech pro většinu sportovců konečně odjezd domů. Pro naše volejbalové reprezentanty však nikoli, od japonského svazu obdrželi žádost, zda-li by ještě nějaký čas nezůstali a nesehráli několik exhibičních utkání s místními výběry. Chtěli tak našim oplatit

pohostinnost, kterou jim naše asociace poskytla, když Japonsko hrálo přípravné zápasy v Československu.

Pobyt v Japonsku trval až do 1. října, naši reprezentanti procestovali několik měst a sehráli dohromady pět přátelských utkání s místními celky:

- 26.10. Sendai: ČSSR – Nihon Kokan 3:1 (13, -14, 5, 9).
- 27.10. Jamagata: ČSSR – Nihon Kokan 3:0 (9, 11, 9).
- 29.10. Hiratsuka: ČSSR – vých. Japonsko 3:0 (9, 11, 10).
- 30.10. Hamamatsu: ČSSR – vých. Japonsko 3:1 (-15, 6, 13, 7).
- 31.10. Tokio: ČSSR – Nihon Kokan 3:1 (-11, 7, 13, 7).

Na všechny zápasy bylo vyprodáno, utkáním přihlíželo vždy několik tisíc návštěvníků. Tento "propagační zájezd" svou roli určitě splnil a přinesl obohacení jak na straně Japonska, tak našich reprezentantů.

"Právě mentalita Japonců, pro nás Evropany někdy překvapivá a těžko pochopitelná, na nás udělala velký dojem. Jejich slušnost, zdvořilost, ochota, pohostinnost, to pro nás je nezapomenutelný zážitek. Neustálý úsměv na tváři, nevtíravá pozornost a úslužnost v nás vyvolávaly někdy až rozpaky.", zmiňuje ve svých zápiscích Paulus. (Židů, 2009, s. 189)

V neděli 1. listopadu naši reprezentanti po dlouhých týdnech odlétli domů. Zpáteční cesta byla až nečekaně dobrodružná, letadlo mělo poruchu a pasažéři byli nuceni dva dny setrvat v hlavním městě Kambodže - Phnom Penhu. Kambodžská federace však delšího pobytu naší reprezentace "využila" k další propagaci volejbalu a naši zde sehráli ve velmi improvizovaných podmínkách historicky první utkání Československa a Kambodže. Naše sestava Musil, Paulus, Golian, Toman, Čuda a Perušič v něm snadno zvítězila 3:0 (7, 5, 4). V úterý 3. listopadu ve večerních hodinách přistáli konečně na letišti v Praze.

"Byli jsme všichni nesmírně unavení dlouhým cestováním, ale nesmírně šťastní. Vždyť právě vezeme největší úspěch československého volejbalu v podobě první olympijské medaile.", završil vyprávění z OH Perušič.

Pro Borise Perušiče bylo Tokio zatím jeho největším volejbalovým úspěchem a vlastně splněným snem, tak jako jsou hry pro každého sportovce. Vždyť teprve ve svých čtyřicetiletých letech dosáhl na úspěch, na který většina sportovců čeká celý život. A to ještě netušil, co ho čeká v příštích letech. *"Byl to pro mne až neuvěřitelný zážitek, vůbec to, že jsem mohl být součástí*

tohoto týmu a samotného olympijského turnaje, bylo celé jako jedna velká pohádka.”, vzpomíná Perušič.

Obrázek 6, 7 - stříbrná medaile z OH v Tokiu 1964 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

5.3.4 ROK 1965

V roce 1965 Boris ukončil základní vojenskou službu, a jak před tím slíbil Slavii VŠ Praha, že se po vojně vrátí, tak také učinil. Avšak od jeho odchodu se mnohé změnilo. Většina z jeho tehdejších spoluhráčů již klub opustila či s volejbalem skončila, přišel nový trenér, a byť s týmem uhrál bronzové medaile, chtěl se vrátit zpět do Rudé hvězdy. Stříbro tento rok získal Borisův loňský klub RH Praha a titul mistra ČSSR vybojoval tým Spartaku Brno.

Bohaté volejbalové zkušenosti tento rok na Borise Perušiče čekaly hlavně v dresu reprezentace.

5.3.4.1 UNIVERZIÁDA BUDAPEŠŤ

Další z Borisových mezinárodních akcí byla IV. Letní světová univerziáda pořádaná v maďarském hlavním městě. Základ týmu tady opět tvořili hráči Slavie VŠ Praha Perušič, Mělíšek, Pitter, Barda, Pospíšil, Šopa, Vicher, Zenker,

ke kterým se přidali Koudelka, Petlák, Felkel a Labuda z dalších oddílů působících v naší lize. Tým se připravoval pod trenérem Josefem Kozákem.

Naši reprezentanti podleli zlatému družstvu SSSR, domácímu a nakonec stříbrnému Maďarsku i bronzovému družstvu Jugoslávie, takže na ně zbylo už "jen" konečné 4. místo. Je pravdou, že se tenkrát od našeho družstva čekal lepší výsledek, toto umístění bylo do té doby nejhorším umístěním naší země na univerziádě. Od roku 1959 totiž každé z našich akademických družstev přivezlo medaili. Malou záplatou tak bylo alespoň umístění dívek, které přivezly bronzové medaile.

5.3.4.2 POHÁR SVĚTA V POLSKU

Novinkou světových soutěží byl roku 1965 tzv. Pohár Světa, při jehož premiéře byl i československý národní tým, u něhož se tento rok událo mnoho změn. Většina starších hráčů, kteří se podíleli na stříbru z OH v Tokiu se rozhodla buď v reprezentaci skončit, či si dát minimálně pauzu. Zbyli jen hráči narozeni roku 1940 a mladší. Náš omlazený národní tým čekal nelehký úkol vypořádat se s velkou konkurencí předních světových a evropských družstev. Pro Borise to byla velká premiéra, jelikož se rázem z jednoho z nejmladších členů stal jedním z nejstarších. A jako jeden z nejzkušenějších dostal důvěru a ke svému překvapení se stal kapitánem národního týmu.

"Byl to tehdy asi můj nejlepší turnaj v dresu národního týmu.", svěřil se Boris při našich sezeních.

Naše družstvo začalo tento turnaj 12. září ve skupině "B", která se hrála v polském Štětíně. V prvním zápase jsme se utkali s týmem Jugoslávie, avšak utkání naši reprezentanti prohráli 1:3 (8, -12, -13, 7), a zkomplikovali si tak předpokládaný postup ze skupiny, kde již nesměli zaváhat. K dalšímu zápasu nastoupili proti mužstvu Holandska, které už porazili 3:1 (13, -11, 3, 4). K poslednímu zápasu ve skupině vyzvali naši tým východního Německa, jehož po vyrovnaném zápase porazili 3:1 (10, 13, -12, 9) a v zamotané skupině obsadili na skóre druhé postupové místo, právě za Němci. Svého jediného přemohitele z Jugoslávie svým výkonem nakonec posunuli na třetí nepostupové místo, a tím pádem ukončili jeho působení v turnaji.

Naše družstvo postoupilo do finálové skupiny hrané v Lodži s tím, že se již započítávají výsledky ze skupiny. K prvnímu utkání nastoupili 16. září proti výběru SSSR, se kterým po dlouhém boji prohráli 2:3 po setech (16, -6, 15, - 11, -5). Další den nás čekal výběr Rumunska, který jsme zdolali přesvědčivě v poměru 3:1 (9, 7, -11, 2). Příští zápas však znovu přinesl drama, když proti našemu týmu nastoupili domácí Poláci, hnaní zaplněnou halou v Lodži za vítězstvím. Naši však polským reprezentantům nedali nic zadarmo, a tak byl k vidění další pětisetový duel se šťastným koncem pro Poláky. Výsledná prohra 2:3 (3, -10, 7, -11, -9) nás odsunula do přímého boje s Japonskem o alespoň bronzové medaile. Po vyrovnaných prvních dvou setech tým ČSSR zápas ovládl a zvítězil 3:1 (-10, 14, 4, 9).

V této nové omlazené sestavě bylo třetí místo úspěchem, ve který před odjezdem věřil opravdu málokdo. Tento turnaj odehráli naši ve složení: Labuda, Šmídl, Groessl, Koudelka, Schenk, Petlák, Smolka, Mozr, Svoboda a Perušič. Boris odehrál téměř celý turnaj v základní sestavě s kapitánskou páskou a v každém zápase patřil k největším oporám našeho týmu.

“Kdybych měl některý ze svých turnajů za národní tým nejvíce vyzdvihnout z hlediska mé hry, byl by to právě tento. Hrál jsem ten turnaj asi v nejlepší formě, jaká mne v reprezentaci zastihla.”, potvrdil výše uvedená slova Boris Perušič.

Obrázek 8 - památeční talíř za 3. místo na Poháru světa v Polsku 1965
(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

5.3.5 SEZONA 1966 ANEB “ÚSPĚCH VE ZNAMENÍ ŠESTEK”

Další velkou a pro náš tým veleúspěšnou volejbalovou událostí 60. let bylo 6. mistrovství světa v roce 1966. Boris tento rok ale “sklízal úrodu” i na poli domácí soutěže.

5.3.5.1 LIGOVÁ SEZONA RH PRAHA V ROCE 1966

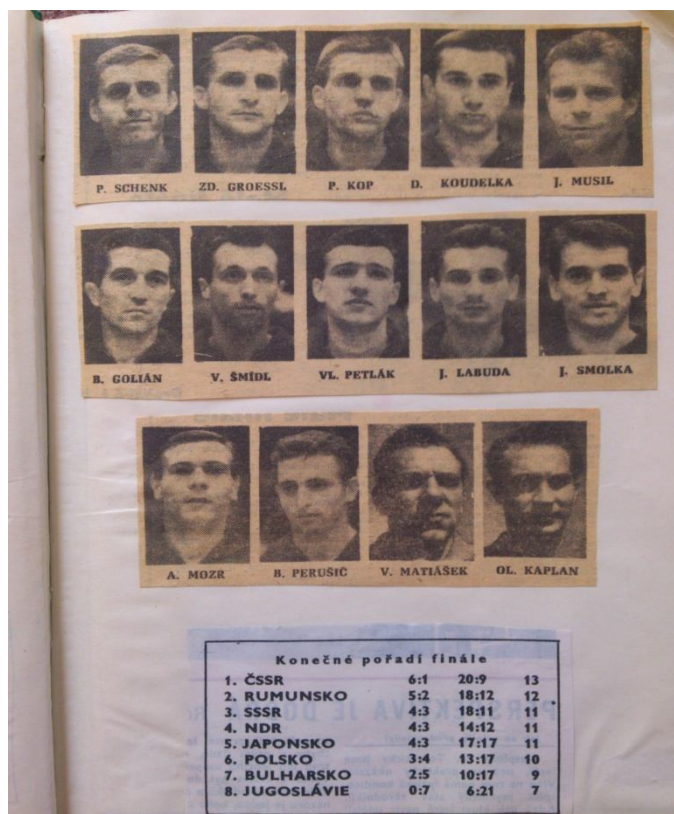
Tento rok Boris odstartoval úspěšně již v domácí klubové soutěži, kdy po roce znovu v dresu Rudé hvězdy vyhrál svůj druhý titul mistra Československa. Jakoby tato sezona odstartovala vítěznou vlnu, na kterou měl Boris navázat na konci léta tohoto roku.

Tenkrát hrála RH Praha v sestavě (zdroj: cvf.cz): Groessl, Vykoukal, Kop, Čuda, Perušič, Mozr, Štěpánek, Drobný, Vápenka, Brdek, Bernard, Nepustil, trenér: Karel Brož.

5.3.5.2 MISTROVSTVÍ SVĚTA V ČESKOSLOVENSKU, PRAHA

Na jaře roku 1966 se náš tým začal připravovat na zářijový šampionát. Před každou velkou akcí se pokaždé konalo intenzivní 1-2 měsíce trvající soustředění. V rámci přípravy se odehrálo několik přátelských zápasů, díky nimž měla vykristalizovat konečná sestava pro mistrovství.

Na přípravné zápasy vyrazila naše reprezentace začátkem dubna do Itálie, Boris jakožto člen širšího dvacetičlenného kádru nechyběl ani tentokrát. Již od těchto prvních přípravných zápasů bylo ale jasné, že získat místo v závěrečné nominaci bude velmi těžké. Celkem náš tým sehrál 21 přípravných zápasů, z nichž 12 vítězně. Nebyla to ideální bilance, ale vezmeme-li v potaz, že se zde vystřídalo tolik hráčů, kteří hráli v různých sestavách, splnil tento zájezd svůj účel. Zpět do reprezentace se po ročních přestávkách vrátili opory Josef Musil a Bohumil Golián, kteří vyslyšeli prosbu tehdejších reprezentačních trenérů Václava Matiaška a Oldřicha Kaplana. Ti nominovali po dlouhém rozmýšlení tuto sestavu: Schenk, Groessl, Kop, Koudelka, Musil, Golián, Šmídl, Petlák, Labuda, Smolka, Mozr, Matiašek, Kaplan a Perušič.

Obrázek 9 - závěrečná nominace národního týmu na MS v Praze 1966
(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Mistrovství světa v Praze bylo první, před nímž se musely hrát kontinentální kvalifikace, do této doby se mohla účastnit všechna družstva, která se přihlásila. Na závěrečný turnaj do Prahy se nakonec probjovalo celkem 22 zemí.

Předposlední srpnový den se tedy rozjela nejvíce očekávaná událost tohoto roku, kdy se na našem území odehrály první zápasy základních skupin mistrovství světa. Boje ve skupinách hostila města - Praha, České Budějovice, Nitra a Jihlava. Centrem národního týmu byl zvolen hotel Berounka v Řevnicích nedaleko od Prahy, odkud naši hráči dojížděli do holešovické haly na každý zápas. Naše skupina se hrála v nové sportovní hale PKOJF (Parku kultury a oddechu Julia Fučíka), kde se později odehrály i finálové boje. V této hale domácí tým nastoupil 30.srpna v 15 hod. proti mužstvu Jugoslávie, po vyrovnaném utkání náš tým zvítězil 3:1 (8, -11, 16, 13). Nepříliš povedený zápas, ale se šťastným koncem.

“Bylo to první utkání na domácím šampionátu a bylo z naší strany poměrně nervózní. Chtěli jsme medaili a každé škobrtnutí v úvodu nám mohlo cestu k ní velmi zkomplikovat.”, vzpomíná Perušič.

Druhý den čekal naše reprezentanty soupeř z Číny. *“Na Čínu jsme si věřili, jelikož těsně před mistrovstvím jsme s nimi sehráli několik přátelských utkání ve Vrchlabí, Ústí nad Labem a dalších městech, kde jsme je pokaždé porazili.”*, doplnil pan Perušič k druhému utkání domácího šampionátu.

Jakoby však Číňané chtěli odčinit tyto porážky, doslova vlétli na náš tým a po dvou setech vedli již 2:0 a poté ještě ve čtvrtém setu dokonce 14:13. Náš tým byl jen krůček od porážky a pak naštěstí přišlo doslova z mrtvých vstání a po setech (-12, -8, 11, 14, 11) jsme zápas zvrátili ve svůj prospěch.

“Utekli jsme doslova hrobníkovi z lopaty, ale podařilo se.”, oddechl si zpětně Boris Perušič.

K dalšímu zápasu nastoupili hráči ČSSR 1. září proti Spolkové republice Německo, které v lehkém zápase jasně přehráli 3:0 (3, 1, 5). Další den byl naším soupeřem znovu tým, s nímž jsme se utkali již v přípravě - Itálie. Tentokrát na rozdíl od zápasu s Čínou naši hráči žádné drama nepřipustili a zvítězili 3:0 (7, 2, 1). V posledním zápase ve skupině čekalo naše reprezentanty národní mužstvo Dánska, které jsme také jasně porazili 3:0 (2, 3, 11), a tím si zajistili postup do finálové skupiny spolu s týmem Jugoslávie na druhém místě.

Dne 5. září čekal náš tým největší rival, a to tým Sovětského Svazu, který ovládl skupinu “B”, hranou v Nitře. Byl to strhující zápas trvající více než dvě a půl hodiny. V prvním setu naši hráči vedli dokonce 14:8, ale nakonec prohráli. Byla to obrovská bojovnost, nasazení a touha po vítězství, která hnala domácí hráče vpřed. V pátém setu nadprůměrný výkon všech našich hráčů na hřišti znamenal vítězství nad týmem SSSR 3:2 (-14, 12, 9, -8, 4).

“Poslední balony proběhli v neskutečné atmosféře, následná euforie a jásos byly nezapomenutelné. Tento zápas byl pro nás asi rozhodujícím na celém mistrovství.”, vzpomínal Perušič.

Euforie z výhry a obrovská víra v to, že když zvládli tento zápas, zvládnou už vše. I to se pro naše hochy stalo hnacím motorem pro další boje.

Následující den čekal hráče národní tým Rumunska, se kterým si poradili soustředěným výkonem 3:1 (11, 6, -12, 8). Nebylo to však lehké utkání, jelikož Rumunsko byl jeden z týmů aspirujících na medaili, což později i potvrdil. Na našich hráčích se již začala podepisovat únava, což bylo patrné především v zápase proti Bulharsku, kdy jsme po znovu poměrně vyrovnaném průběhu všech setů nakonec zvítězili 3:0 (11, 13, 16).

9. září ve 13:30 byl naplánovaný zápas proti polskému výběru, který na turnaji dokázal zaskočit nejednoho z favoritů. Náš tým však nenechal nic náhodě a zvítězil 3:1 po setech (8, 12, -14, 8). Do konce turnaje scházely poslední dva zápasy a zlatá medaile byla pomalu na dosah.

Následovalo utkání s NDR, přičemž v případě vítězství bylo jasné, že nám již titul neunikne, a to i díky dalšímu zaváhání týmů SSSR a Rumunska. Při zápase s týmem východních Němců se hrál první dva sety vyrovnaný volejbal, ve třetím pak přišla série našich chyb a zlepšená hra NDR znamenala ztrátu tohoto setu. V poslední sadě však již naše barvy potvrdily formu, která je provázela celý turnaj, a po setech (13, 11, -4, 8) jsme mohli s předstihem slavit titul mistrů světa.

Turnaj však ještě nebyl u konce, byť již na výsledku posledního zápasu s Japonskem prakticky nezáleželo. Ani naše závěrečná prohra 2:3 (6, -9, 1, -12, -10) nic nemohla změnit na bujarých oslavách titulu mistrů světa, kterým žil celý tehdejší volejbalový národ.

Boris odehrál téměř polovinu turnaje v základní sestavě, ale i v zápasech, kdy začínal na lavičce, se dokázal dostat na hřiště a pomoci týmu k vítězství jak v daném konkrétním zápase, tak v celém turnaji. Důležitá byla výhra nejen proti celku SSSR, ale zejména předtím proti Číně, kde nás několikrát dělil pouhý jeden míč od vyřazení.

“Byl jsem v první chvíli trochu zklamaný, že jsem po celém odehraném zápase proti NDR nemohl být v okamžicích posledních výměn na palubovce, kdy bylo jasné, že získáme zlato. Ale je to neuvěřitelný úspěch vyhrát titul mistrů světa, navíc pořádaného na domácí půdě.”, řekl Boris P.

Obrázek 10, 11 - zlatá medaile z MS v Praze 1966 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Kromě vítězného mistrovství světa v Praze, zažil Boris v září 1966 ještě jednu vrcholnou akci, tentokrát však ne na poli sportovním, ale osobním.

Dne 15. září v 11 hodin si se svou snoubenkou Jindřiškou Baštařovou (atletkou RH Praha) na Novoměstské radnici řekli své "ano".

Obrázek 12 - Boris Perušič s ženou Jindřiškou o svatebním dnu (zdroj: soukromý archiv Borise Perušiče)

5.3.6 ZBÝVAJÍCÍ SEZONY V ČESKÉ LIZE

Volejbalový rok 1967 začal pro Borise zimním soustředěním s národním týmem, který se připravoval na ME, jež se mělo konat v tureckém Istanbulu. Avšak několik dní po návratu z přípravy ho čekalo těžké rozhodnutí, kdy si musel vybrat mezi volejbalem a civilním zaměstnáním v ČSA. Kvůli dlouhým výpadkům z práce na reprezentační akce (až několik měsíců v roce) nemohl vykonávat vyšší manažerské funkce a bylo třeba se rozhodnout, co je přednější. Po nedlouhém rozmyšlení zvolil Boris cestu civilního zaměstnání a kariéry u ČSA, a tak na jaře 1967 ukončil svoji relativně krátkou, ale bohatou reprezentační kariéru. *“Volejbal vás v té době neuživil, já měl za sebou školu a práce v ČSA mě bavila.”*, odůvodnil své rozhodnutí Perušič.

Dohrával tedy “pouze” domácí sezónu za RH Praha, se kterou získal stříbrné medaile za týmem Spartaku Brno, bronz patřil Českým Budějovicím.

Jeho rozhodnutí bylo podpořeno i přáním založit rodinu, což bylo při vrcholovém volejbalu náročné na chod domácnosti. Tento plán brzy vyšel, a tak na štědrý den o svátcích 1967 dostal Boris jeden z nejkrásnějších dárků v podobě prvorozeného syna Borise.

V roce 1968 začal sezonu opět v týmu Rudé hvězdy, ale po krátké době musel odjet na zbytek sezony pracovní do bulharského Burgasu, kde měl na starosti odbavování charterových letů. Zpátky do Československa se vrátil až po jejím konci a dodatečně získal další medaili za třetí místo v naší lize, na němž se ze začátku sezony také podílel.

Sezona 1969 byla poslední sezonou v domácí nejvyšší soutěži. Vše se již plně podřízovalo práci v ČSA, a tak Boris nastoupil v utkáních pouze v případě, kdy mu to zaměstnání dovolilo. Stále byl však na hřišti platným členem sestavy. V týmu RH Praha se rozloučil s československou nejvyšší soutěží jak jinak než opět na stupních vítězů, tentokrát s bronzovou medailí na krku. Stříbrná tehdy byla Dukla Jihlava a z titulu se radovala Zbrojovka Brno.

5.4 PROFESNÍ ŽIVOT V ČSA A MEZNÍKY OSOBNÍHO ŽIVOTA

U Československých aerolinií začal Boris Perušič pracovat ihned po ukončení studií na VŠE. Byl přijat na pozici referenta obchodního oddělení, kde vydržel čtyři roky.

V roce 1966 přišlo povýšení a krátce na to i dilema, jestli budovat kariéru u ČSA nebo u volejbalové reprezentace. Rozhodnutí se dostavilo záhy, volejbal musel ustoupit a s novou vedoucí pozicí přišlo i první vycestování do zahraničí. Následující zhruba dva roky strávil na stejné pozici, přičemž měl na starosti oddělení zabezpečující lety do Jugoslávie a roku 1970 byl vyslán na první delší zahraniční pracovní pobyt do Bělehradu právě jako zástupce ČSA pro celou Jugoslávii.

V Jugoslávii se také začal aktivně věnovat volejbalu, do roku 1972 hrál za klub Crvenu Zvezdu Bělehrad, se kterým v letech 1971 a 1972 získal stříbrnou medaili v nejvyšší Jugoslávské soutěži. V tomto roce však musel kvůli zdravotním potížím se zády a z rodinných důvodů definitivně ukončit svoji kariéru na vrcholné úrovni. Roli také sehrálo, když se mu a jeho ženě Jindřišce narodil další potomek, a to dcera Simona. Rok po jejím narození se celá rodina vrátila zpátky do Čech,

kde Boris pokračoval v práci u ČSA, tentokrát v obchodním oddělení pro region Blízký a Střední východ.

V roce 1975 spadlo v Sýrii letadlo ČSA. Ihned po havárii byl Boris vyslán do Damašku, kde zastupoval naše aerolinie. Zde pak zůstal jakožto ředitel oblasti Blízký a Střední východ, přičemž dostal na starosti několik zemí jako Kuwait, Abu Dhabi, Aman, Beirút a posléze například i Turecko, kde následně otevřel první československou pobočku.

Po několika měsících se za ním přistěhoval i zbytek rodiny. Ti ale měli v místních podmínkách časté zdravotní komplikace, a proto se po pár letech vrátili zpátky do vlasti. Boris však přijel zpět až po několika dalších měsících, až v momentě, kdy za něj byla nalezena adekvátní náhrada. Celkem strávil v Sýrii šest a půl roku.

Od roku 1981 se téměř na deset let znovu usadil i s rodinou v Praze, kde opět začal závodně věnovat volejbalu, ale již na nižší úrovni. První rok hrál za Sokol Michle a pět následujících let za TJ Podolí Praha, kde se s některými svými bývalými spoluhráči z reprezentace (Šmídl, Toman a další) účastnil 1. třídy pražského přeboru.

Poté v letech 1990-1994 působil jako ředitel ČSA pro Asii se sídlem v Singapuru. Odtud se poté přestěhoval rovnou do Frankfurtu nad Mohanem, kde pak strávil dalších pět let jako ředitel pro Německo až do roku 1999.

Na konci své profesní kariéry se po devatenácti letech pobytů v zahraničí vrátil natrvalo zpět do Prahy, kde zastával funkci vedoucího kanceláře ředitele ČSA. V roce 2002 se pak po dlouhých čtyřiceti letech rozloučil s Českými aerolinkami ve funkci generálního sekretáře.

V roce 2010 oslavil Boris Perušič 70. narozeniny. U příležitosti padesátiletého výročí od získání stříbra na OH v Tokiu byli v roce 2014 všichni tehdejší medailisté znovu oceněni českým volejbalovým svazem.

V současné době bydlí pan Perušič se svou manželkou Jindřiškou v Praze, ale zejména v období od jara do podzimu tráví většinu času na chatě v Jevanech za Prahou. Jeho manželka Prof. MUDr. Jindřiška Perušičová DrSc. je uznávanou diabetoložkou a stále působí jako internistka a členka v několika mezinárodních lékařských organizacích. V současné době stále pracuje ve FN Motol a také přednáší na 1. a 2. LF UK v Praze.

5.5 ZÁVĚREČNÁ REKAPITULACE NEJVĚTŠÍCH ÚSPĚCHŮ BORISE PERUŠIČE

Vrcholné soutěže:

- 1963 - 5. místo na ME v Bukurešti
- 1964 - 2. místo a stříbrná medaile na OH v Tokiu
- 1966 - 1. místo a zlatá medaile na MS v Praze

Další významné turnaje:

- 1961 - 3. místo na Univerziádě v Sofii
- 1963 - 2. místo na Univerziádě v Porto Alegre (Brazílie)
- 1965 - 4. místo na Univerziádě v Budapešti
- 1965 - 3. místo na I. ročníku Poháru světa v Polsku (Štětín, Lodž)

5.6 NOSITELÉ RODINNÉHO JMÉNA

Jméno Perušič je ve světě sportu velice známé, a to nejen ve vztahu k Borisi Perušičovi st. Oba jeho potomci se věnovali sportu závodně. Boris junior zdědil po otci lásku k volejbalu, zatímco dcera Simona po mamince lásku k atletice, které se věnovala v mládežnických kategoriích. Poté se u ní začaly více a více projevovat zdravotní problémy s kyčlemi, a tak musela závodního sportu zanechat. V současné době má Simona celkem pět dětí, ale žádné z nich se nevěnuje sportu na vyšší úrovni.

Rodinný sportovní prapor už tedy držel pouze Boris junior, který stejně jako jeho otec začínal se svými prvními volejbalovými krůčky na Albertově. Svého otce napodobil i v mládežnických kategoriích, když hrával za juniorský tým Rudé Hvězdy. Po střední škole začal studovat Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy, kde pokračoval s volejbalem v univerzitním týmu. Za svůj studijní život prošel s tímto družstvem celou řadou soutěží - od nejnižších přeborů až první ligu. V týmu tenkrát působil po boku spoluhráče Jana Pícky, s jehož sestrou Alenou Píckovou (nyní Perušičovou) se později oženil a má s ní dvě děti. Staršího syna Ondřeje (1994) a mladší dceru Terezu (1998). Rodiče vedli obě děti k volejbalu již od mala. Každý z nich se tomuto sportu věnoval už v žákovských kategoriích závodně, ale oba je to zároveň táhlo i k florbalu.

Tereza se nyní věnuje už pouze volejbalu, kde v současné době působí jako hráčka extraligového týmu kadetek a juniorek SK Španielka Řepy. V létě se stejně jako její bratr pravidelně účastní beach volejbalových turnajů. Zatím se v juniorských kategoriích představila na Českém poháru, ale měla také příležitost nakouknout do národního týmu, se kterým se v roce 2015 zúčastnila Mistrovství střední Evropy v Brně.

Ondřej se do roku 2013 věnoval především florbalu, ve kterém to v juniorské kategorii dotáhl nejen do mužské extraligy (nejvyšší soutěž v ČR), ale i do juniorského národního týmu. Zároveň s florbalovou kariérou se také závodně věnoval beach volejbalu, s nímž se dostal na několik úspěšných mládežnických šampionátů, např. MS 2012 do 21 let v Kanadě - 5. místo či ME 2015 do 22 let v Portugalsku - 4. místo. V roce 2012 dokonce reprezentoval ČR v obou zmíněných sportech, ale už o rok později se musel rozhodnout, jestli se bude 100% věnovat volejbalu či florbalu. Zvolil si volejbal, k němuž měl z domova větší citovou vazbu. Na dva roky se na zimní období usídlil v týmu TJ Sokol Dobřichovice, se kterým vybojoval třetí místo v první lize, a přes léto se věnoval opět beach volejbalu. V současné době již hraje pouze beach volejbal a momentálně figuruje dokonce na prvním místě českého beach volejbalového žebříčku a bude reprezentovat Českou republiku v kvalifikaci na Olympijské hry v Riu de Janeiru 2016. Jeho největším snem je účast na LOH v Tokiu (2020), kde právě jeho dědeček Boris získal stříbrnou olympijskou medaili.

6 DOTAZNÍKOVÉ ŠETŘENÍ

6.1 DOTAZNÍK

Pro detailnější zjištění, jaké je povědomí o českém volejbalu, jeho historii a úspěších, jsem sestavil krátký dotazník o dvanácti otázkách (viz. Příloha 1 - Dotazník týkající se českého volejbalu a osobnosti Borise Perušiče). V tomto dotazníku jsem se zaměřil stručně na pravidla, největší současné osobnosti, historii a úspěchy Borise Perušiče. Chtěl bych především zmapovat, jaký má dnešní sportující generace přehled o tomto tradičním sportu. Tři otázky se zaměřují na základní povědomí o volejbalu (otázky 3-5), další tři na známé volejbalové osobnosti a aktuální dění (otázky 6-8) a poslední čtyři otázky na historii a úspěchy pana Borise Perušiče (otázky 9-12). Dotazník kompletují dvě úvodní doplňkové otázky (otázky 1-2).

Dotazník byl rozdán 32 studentům ZČU, oboru Tělesná výchova a sport, z nichž bylo 15 mužů a 17 žen.

Hypotéza

Myslím si, že v tomto dotazníku bude úspěšnější první část dotazníku věnující se základům volejbalu, jelikož studenti prochází výukou předmětu sportovních her, kde se zaměřují také na volejbal. Dále předpokládám, že menší bude povědomí o aktuálním dění a osobnostech, zejména s přihlédnutím k faktu, že o volejbal se moc studentů mimo školní povinnosti nezajímá. A vůbec nejhorší úspěšnost si myslím, že bude zjištěna u historie a úspěchů pana Perušiče, kde se již člověk musí zabývat historií českého sportu či volejbalem samotným velmi do hloubky.

H1: Aktuální dění ve volejbalu, historie a úspěchy Borise Perušiče jsou v malém povědomí studentů TV na ZČU v Plzni.

H2: Základní informace a volejbalová pravidla jsou v povědomí studentů TV na ZČU v Plzni.

6.2 VYHODNOCENÍ DOTAZNÍKU

Pro prezentaci výsledků bylo zvoleno grafické znázornění, a sice grafy výsečové.

Graf 1 - k otázce č.1 (zdroj: vlastní)

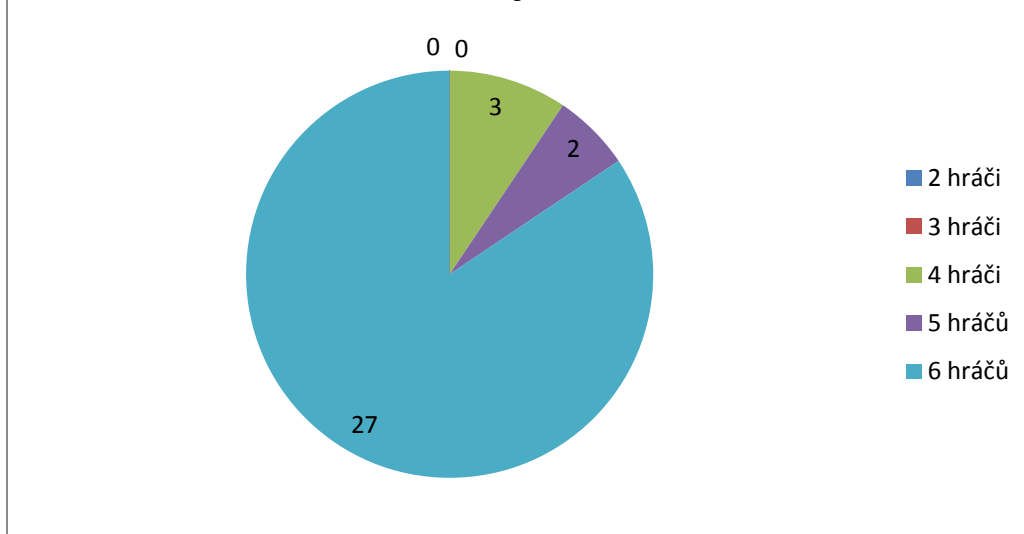
Nejčastěji odpovídali respondenti ve věku 22 let (10x) a 23 let (5x). Průměrný věk byl 22,72 let.

Graf 2 - k otázce č. 2 (zdroj: vlastní)

Na tento dotazník odpovědělo celkem 32 studentů - 15 mužů a 17 žen.

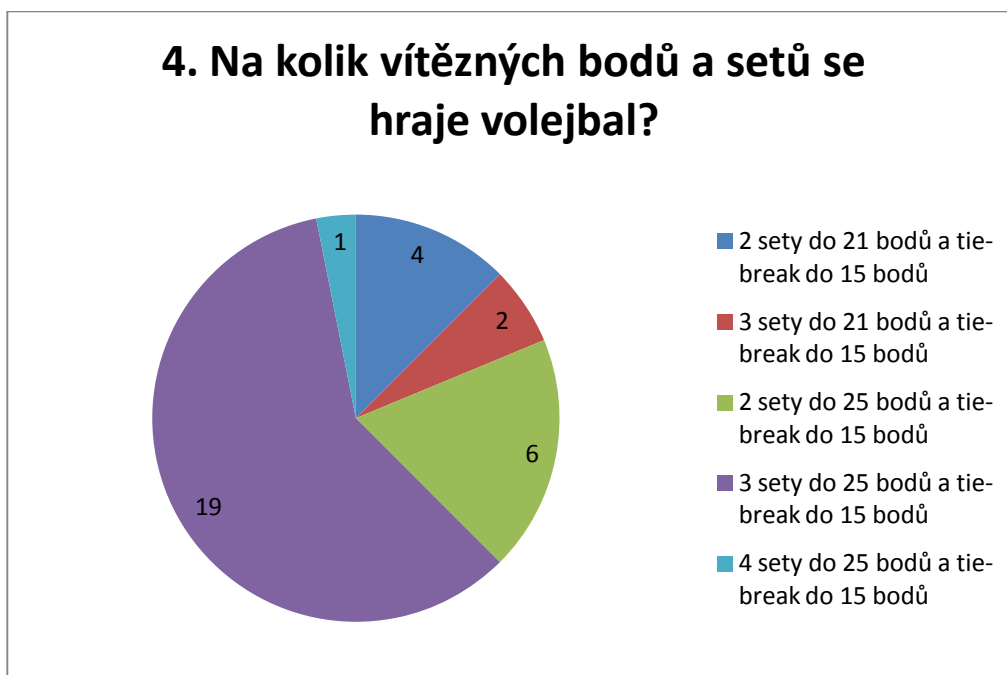
3. V jakém počtu hráčů se hraje volejbal?

Graf 3 - k otázce č. 3 (zdroj: vlastní)

Zde jsem čekal drtivou většinu správných odpovědí a to především kvůli tomu, že odpovídali studenti tělesné výchovy, kteří mají v prvním ročníku povinnou výuku volejbalu. Osobně si myslím, že respondenti, kteří špatně odpověděli, si nepřečetli zadání této otázky.

4. Na kolik vítězných bodů a setů se hraje volejbal?

Graf 4 - k otázce č. 4 (zdroj: vlastní)

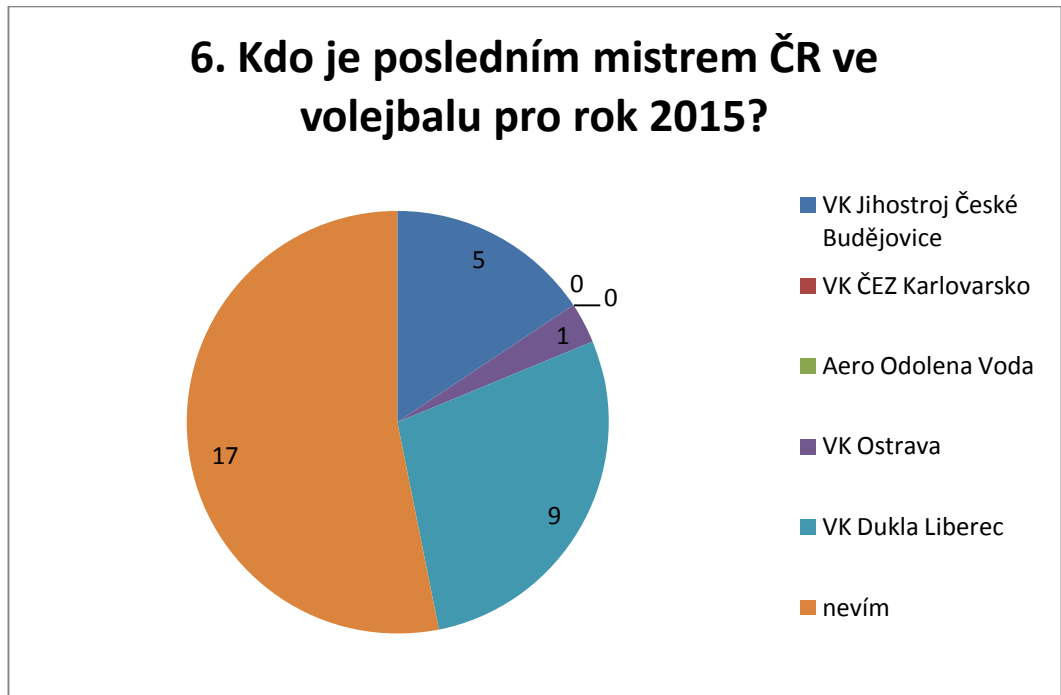
U této otázky většina dotázaných odpověděla správně, když 19 z celkových 32 studentů zaškrtnulo možnost na 3 vítězné sety do 25 bodů. Opět jsem čekal většinu těchto odpovědí, což se potvrdilo, ale vzhledem k tomu že se jedná o studenty TV, mohlo toto číslo být i vyšší. Šest odpovědí bylo na dva vítězné sety do 25. Řekl bych, že zde došlo k záměně pravidel z amatérských turnajů ve volejbalu, které se většinou hrají jen na dva vítězné sety.

Graf 5 - k otázce č. 5 (zdroj: vlastní)

Zde respondenti uvedli správnou odpověď (USA) ve třinácti případech. Shodně sedm respondentů si myslelo, že volejbal má svůj původ v Anglii a dalších sedm zvolilo Itálii, kde se hraje jedna z nejlepších lig světa. Pět pak Francii, Rusko neoznačil nikdo.

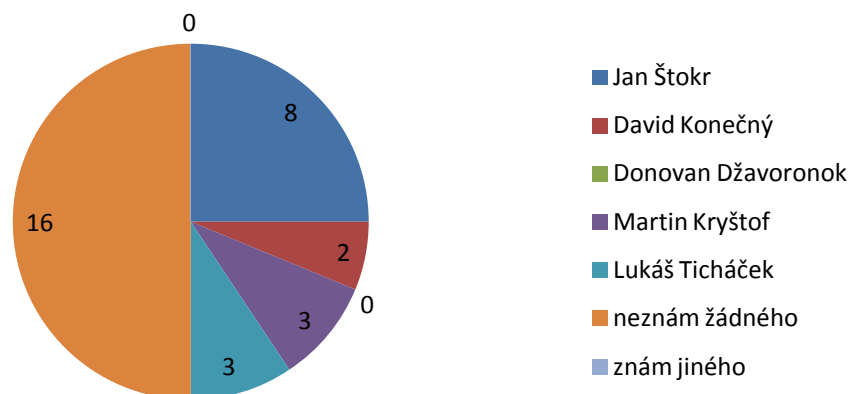
6. Kdo je posledním mistrem ČR ve volejbalu pro rok 2015?

Graf 6 - k otázce č. 6 (zdroj: vlastní)

U této otázky jsem čekal větší úspěšnost. Většina dotazovaných vůbec nevěděla, kdo je posledním mistrem republiky. Pouhých devět respondentů vědělo, že posledním mistrem republiky je Dukla Liberec, která letos navíc obhájila loňské prvenství. Pět oslovených uvedlo České Budějovice, které se zpravidla umisťují na medailových pozicích. Jeden hlas byl pro VK Ostrava, která byla mistrem v roce 2013.

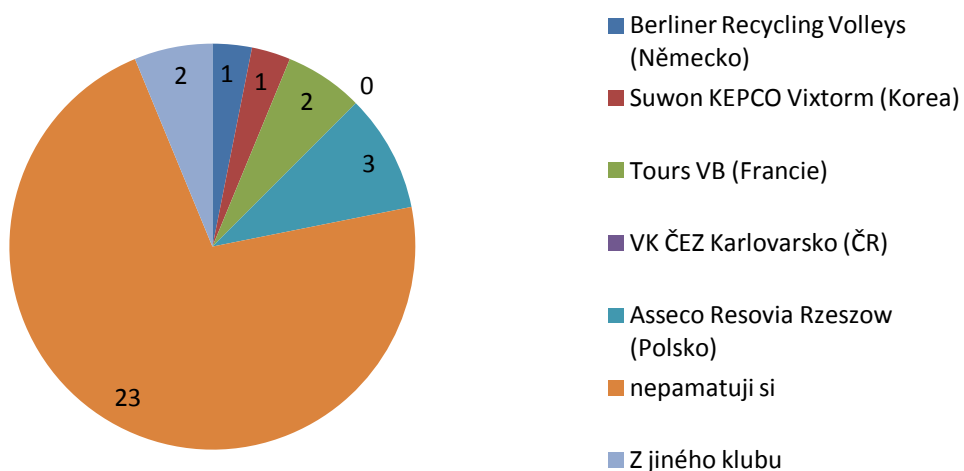
7. Znáte některého současného, známého českého volejbalistu? Pokud ano, který je podle vás nejznámější?

Graf 7 - k otázce č. 7 (zdroj: vlastní)

U této otázky jsem byl velmi zvědavý na odpovědi. Přesně polovina respondentů nezná žádného známého volejbalistu. V tomto dotazníku dostal největší počet hlasů Jan Štokr (8), který je v současné době opravdu největší osobností mezi našimi hráči. O druhé místo se pro mne překvapivě dělí Martin Kryštof a Lukáš Ticháček se třemi hlasy. Čekal jsem větší popularitu Davida Konečného (2), který je již několik let oporou naší reprezentace a nejlepším hráčem francouzské ligy. K mému překvapení nikdo nevedl jméno žádného jiného volejbalisty.

8. Za jaký klub hraje? Či z jakého klubu si ho pamatujete?

Graf 8 - k otázce č. 8 (zdroj: vlastní)

U této otázky většina respondentů nedokázala určit klubovou příslušnost jimi zvoleného hráče. Nejvíce dobře přiřazených odpovědí měl Lukáš Ticháček, který měl ve všech případech svého označení dobře přiřazený klub (3x). Spolu s ním Jan Štokr měl jednou označený svůj současný korejský klub a dvakrát „z jiného klubu“, kde dotazovaní uvedli klub Trentina z dob jeho dřívějšího působení v italské lize. David Konečný měl dvě správné odpovědi.

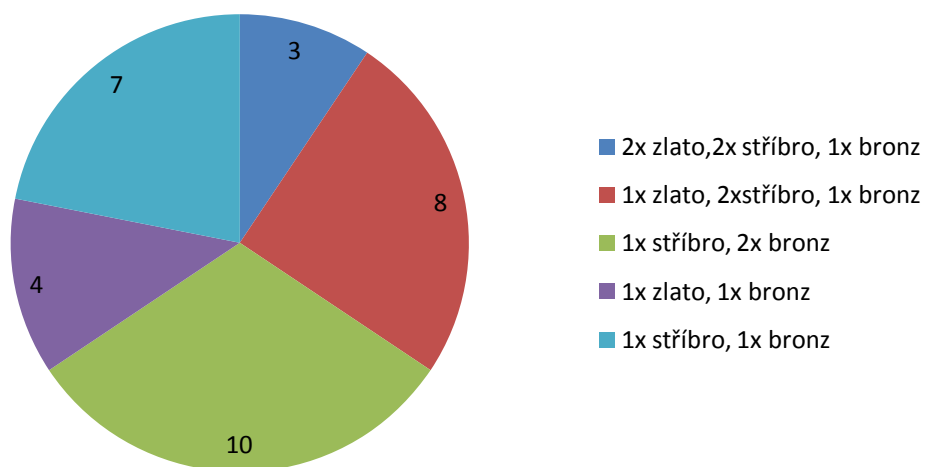
9. V jakém roce se konalo v Praze MS, kde naši hráči vyhráli titul mistrů světa?

Graf 9 - k otázce č. 9 (zdroj: vlastní)

U této otázky správnou odpověď vědělo jedenáct studentů, kteří správně zvolili rok 1966. Myslím si, že podíl na téměř třetině správných odpovědí má letošní padesátileté výročí od tohoto úspěchu, které oficiálně připomínal český volejbalový svaz. Po šesti hlasech měly ročníky 1964, kdy jsme byli druzí na OH v Tokiu a 1968, kdy jsme se na OH v Mexiku umístili na třetím místě. Nejméně uvedeny byly roky 1958 a 1956.

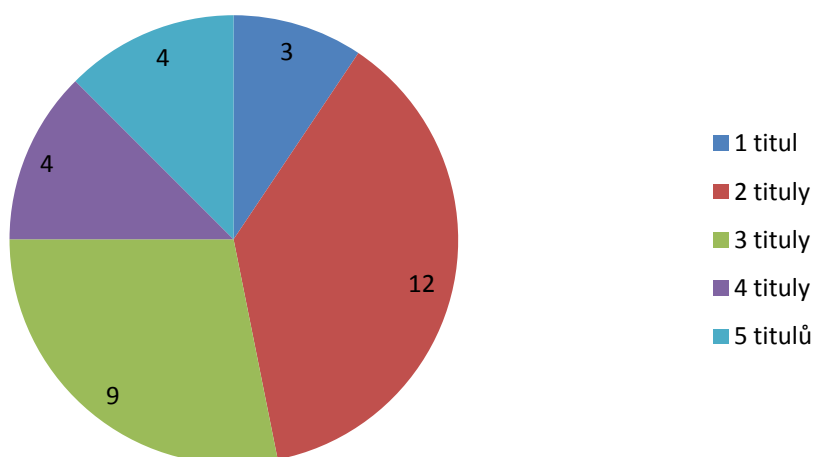
10. Jaké máme (ČR i ČSR) medaile z LOH?

Graf 10 - k otázce č. 10 (zdroj: vlastní)

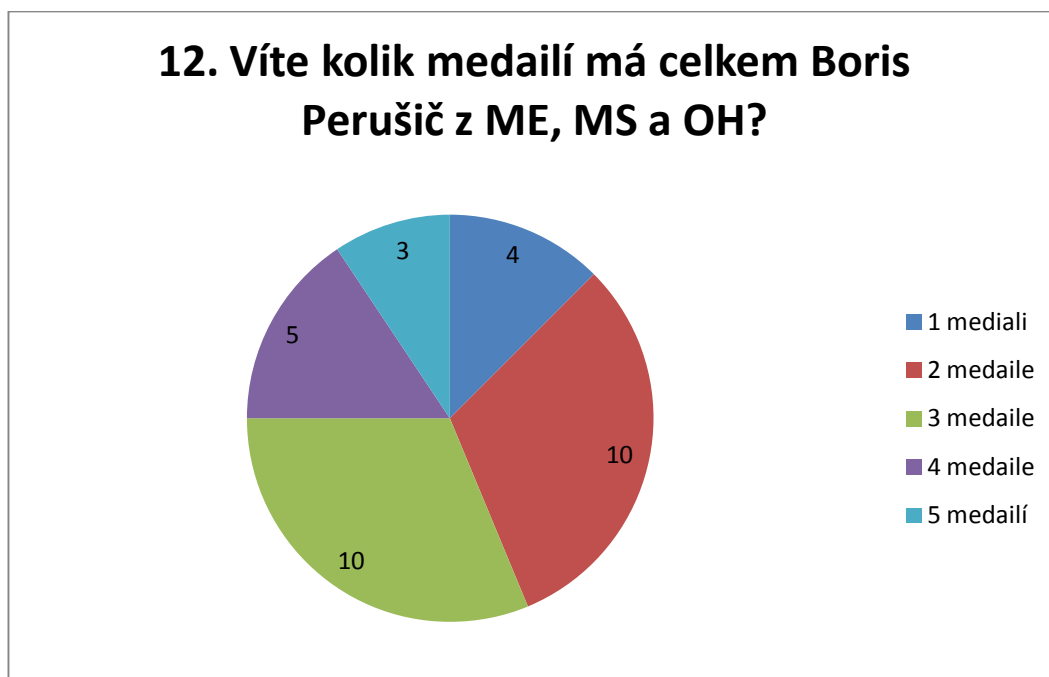
Na další otázku odpovědělo správně pouze sedm studentů, když označili jedno stříbro a bronz. Deset respondentů se domnívalo, že jsme získali stříbro a dvakrát bronz. A osm označilo, že jsme získali zlato, 2x stříbro a bronz.

11. Kolik titulů mistra republiky má Boris Perušič?

Graf 11 - k otázce č. 11 (zdroj: vlastní)

U této otázky jsem byl poměrně překvapen, že dvanáct respondentů znalo správnou odpověď, kterou byly dva mistrovské tituly. Spíše to připisuji šťastné náhodě. Devět dotázaných si myslelo, že má tři mistrovské tituly. A po čtyřech hlasech měly poslední dvě možnosti (4 a 5 titulů mistra republiky)

Graf 12 - k otázce č. 12 (zdroj: vlastní)

Byl jsem zvědavý, kolik studentů ví odpověď na tuto otázku. Správně odpovědělo celkem deset respondentů a to že Boris má 2 medaile. Shodný počet se jich pak domníval, že má medaile tři. Pět si jich myslelo, že má medaile čtyři.

6.3 SHRUTÍ DOTAZNÍKU

Výsledek dotazníku byl takový, jaký jsem předpokládal. Zejména v otázkách týkajících se osoby B. Perušiče a úspěchů českého volejbalu se mi potvrdila hypotéza H1: Aktuální dění ve volejbalu, historie a úspěchy Borise Perušiče jsou v malém povědomí studentů TV na ZČU v Plzni. Správných odpovědí nebylo mnoho a myslím si, že část z nich byla výsledkem náhodného tipu.

Hypotéza H2: Základní informace a volejbalová pravidla jsou v povědomí studentů TV na ZČU v Plzni, se z velké části potvrdila. Většina oslovených

zodpověděla správně na dané otázky, ale vzhledem k zaměření jejich studia na TV jsem očekával vyšší úspěšnost.

Vzhledem k tomu, že volejbal je u nás tradičním sportem, myslím si, že podobných výsledků by dosáhli i jiné skupiny aktivně sportujících respondentů, ale u budoucích učitelů TV jsem očekával lepší výsledky zejména v oblasti pravidel volejbalu.

7 AKTUÁLNÍ TRENDY VE VOLEJBALU

7.1 ZMĚNY V PRAVIDLECH

Ve volejbalu, jako v jednom z mála sportů, dochází každým rokem k drobným úpravám v pravidlech, což má za cíl především zatraktivnit hru, přispět k tomu, aby výměny byly delší a pro diváka zajímavější.

V poslední době je jedním z nejdiskutovanějších pravidel opětovné zavedení dotyku sítě jako chyby. Dříve platilo, pakliže se hráč dotkl sítě, byl přidělen bod soupeři. Nedávno však bylo toto pravidlo na několik let zrušeno (resp. upraveno pouze na dotyk horní pásky) a následně opět zavedeno v původním rozsahu.

Další novinkou v pravidlech volejbalu bylo rozšíření soupisky mužstva při mezinárodních zápasech z původních dvanácti na až čtrnáct hráčů, přičemž startovat mohou v jednom zápasu až dvě libera, což dříve nebyvalo.

7.2 POPULÁRNÍ A MODERNÍ FORMY VOLEJBALU

Volejbal je sport přístupný mnoha věkovým kategoriím a výkonnostním skupinám hráčů, a proto má mnoho variant, které stále přibývají.

7.2.1 KLASICKÝ ŠESTKOVÝ VOLEJBAL

Nejstarší, tedy původní formou volejbalu je ten, v němž k utkání nastoupí do pole šest hráčů na každé straně sítě. Je však možné hrát na různých typech povrchu, u nás se většina zápasů odehrává na palubovce tělocvičny nebo venku na antuce. Je pravdou, že obliba antukových turnajů a soutěží ale stále více upadá a volejbal se častěji i v letních měsících stěhuje do haly.

Oficiální soutěže ČVS jsou rozděleny na mužskou a ženskou složku, podobně jako je tomu u drtivé většiny ostatních sportů. Na amatérské úrovni se však stále více populárním stává smíšený volejbal, který se nejčastěji hraje ve schématu čtyři muži+dvě ženy. Pravidla samozřejmě zůstávají stejná, žádné úlevy nebo zvýhodňování jednoho či druhého pohlaví by nebylo žádoucí.

7.2.2 VOLEJBALOVÉ DEBLY

Jak již z názvu vyplývá, tato forma odbíjené se hraje v týmech po dvojicích. Z důvodu takto redukováného počtu hráčů se hrací plocha zmenšuje na polovinu oproti běžnému standardu klasického šestkového volejbalu. V tomto případě již také dochází k drobné úpravě v pravidlech, která dovoluje tzv. "tahané údery", jež běžně nejsou tolerovány.

7.2.3 PLÁŽOVÝ VOLEJBAL

Na velkém vzestupu je velmi atraktivní odnož volejbalu, kterou je beach volejbal neboli plážový volejbal. Jeho popularita stoupá především díky materiální nenáročnosti a atraktivitě - pláž, slunce, voda, bezbolestné dopady do písku. Nabízí také více akčnosti, jelikož se hraje pouze ve dvou hráčích na každé straně a je zde velký prostor pro získání bodu. Písečný povrch hřiště o rozměrech 16x8 m, upravený odlehčený balon a upravená pravidla; i toto je charakteristické pro beach volejbal. Jeho šetrnost k pohybovému aparátu si stále více přitahuje nové členy, a to jak z řad dětí, tak i dospělých, pro které je to velmi dobrá volba pohybu.

Plážový volejbal je olympijským sportem od roku 1992, kdy byl na OH v Barceloně představen jako ukázkový sport a na OH v Atlantě 1996 už byl a v oficiálních soutěžích jsou týmy tvořeny ze dvou hráčů na každé straně sítě.

7.2.4 SNOW VOLEJBAL

V posledních třech letech se zejména v Evropě rozjela série zimních turnajů ve velmi netradičních podmínkách, a to na sněhu. Tato série je pořádána více evropskými státy jako Itálie, Švýcarsko, Německo, Rakousko a od minulého roku má své zastoupení v podobě jednoho turnaje i v České republice (Špindlerův Mlýn).

Hraje se v týmech dva na dva a pravidla jsou totožná jako v plážovém volejbalu. (zdroj: snowvolleyball.com)

7.2.5 GRASS VOLEJBAL

Další poměrně rozšířená forma volejbalu, a sice zejména v zahraničí, kde oproti ČR téměř neexistuje volejbal na antuce, je hra na travnatém povrchu.

Hraje se v několika formách, ať už podobně jako v beach volejbalu dva hráči proti dvěma nebo také čtyři na čtyři či šest proti šesti hráčům jako v případě klasického volejbalu. (zdroj: volleycountry.com)

7.2.6 SITTING VOLEJBAL

Upravená forma volejbalu pro tělesně postižené sportovce, která je součástí paralympijských her, se nazývá sitting volejbal. Jak z názvu vyplývá, jedná se o podobu, kdy se hráči utkávají v sedě. Hraje se šest hráčů proti šesti na hřišti o rozměrech 10x6 m. Síť je mnohem nižší, ale jinak jsou pravidla velmi podobná klasickému volejbalu. V současné době začínají vznikat sitting volejbalové týmy i na našem území a to především v Praze. (zdroj: volejbalvsede.cz)

7.2.7 WALLYBALL

Wallyball je upravená forma volejbalu, která se hraje na squashovém či racquetballovém kurtu, v němž je natažena volejbalová síť. Hraje se se speciálním míčem s možností odrazů míče o stěny. Mezi sebou se utkávají dva až čtyři lidé v každém týmu. (zdroj: wallyball.com)

7.2.8 BOSSABALL

Bossaball je nová sportovní hra, která vznikla roku 2005, kde proti sobě nastupují dva týmy. Je to kombinace různých prvků z volejbalu, fotbalu a částečně i gymnastiky. Speciálně konstruované nafukovací hřiště se skládá z dvou kruhových trampolín, které jsou umístěny každá na jedné straně hřiště rozděleného nastavitelnou sítí.

Cílem každého týmu v bossaballu je umístit míč na hrací plochu na straně soupeře. Bossaball mohou hrát týmy sestávající z 3, 4 nebo 5 hráčů. Výška sítě je snadno nastavitelná na různé úrovně. Každý z hráčů se může dotknout míče maximálně 6x na vlastní straně hřiště, zatímco skokan na trampolíně získává výšku, aby mohl smečovat. Míč je možné hrát jakoukoliv částí těla, přitom je povolen dotek míče pouze jedenkrát rukou, nebo dvakrát nohou či hlavou. (zdroj: bossaball.cz)

7.2.9 MINIVOLEJBAL V BARVÁCH

Mini volejbal v barvách je jeden z nejzajímavějších a nejlepších projektů Českého volejbalového svazu, který je u nás realizován od roku 2010, pro podporu většího zájmu o volejbal u dětí. Tato forma volejbalu je určena dětem od prvních tříd základních škol, přičemž se dále dělí podle věku a obtížnosti do několika barev- žlutá, oranžová, červená, zelená a modrá.

Minivolejbal v barvách se hraje formou turnajů, kde každý tým odehraje několik utkání za den. Pro velký zájem a lepší organizaci těchto turnajů bývá zvolen typ hry na čas místo klasického formátu, který je do určitého počtu bodů. I tento systém ukončení hry po dosažení určitého počtu bodů je však také možné použít.

Tento projekt dokonce zaujal i světovou volejbalovou federaci FIVB, která ho od roku 2011 finančně podporuje.

7.2.9.1 ŽLUTÝ MINIVOLEJBAL

Je určen pro děti 1. - 3. třídy (6 - 8 let), hraje se dva na dva, hřiště 4,5x9 m rozdělené sítí ve výšce 195 cm, odlehčený balon, velmi jednoduchá pravidla - přehazovaná. Chlapci a děvčata hrají dohromady ve společné kategorii. Hraje se na jeden nebo dva hrané sety, na čas 5-10 minut.

7.2.9.2 ORANŽOVÝ MINIVOLEJBAL

Je určen pro děti 2. - 4. třídy (7 - 9 let), hraje se dva na dva, hřiště 4,5x9 m rozdělené sítí ve výšce 195 cm, odlehčený balon, velmi jednoduchá pravidla - přehazovaná se základním odbitím obouruč vrchem, stále se může míč chytat. Chlapci a děvčata hrají dohromady ve společné kategorii. Hraje se na jeden nebo dva hrané sety, na čas 5-10 minut.

7.2.9.3 ČERVENÝ MINIVOLEJBAL

Je určen pro děti 3. - 5. třídy (8-10 let), hraje se dva na dva, hřiště 4,5x9 m rozdělené sítí ve výšce 220 cm, odlehčený míč, upravená pravidla - především důraz na odbití obouruč vrchem, zakázáno odbití obouruč spodem, hra se stává plynulejší. Chlapci a děvčata hrají dohromady ve společné kategorii. Hraje se na jeden nebo dva hrané sety, na čas 5-10 minut.

7.2.9.4 ZELENÝ MINIVOLEJBAL

Je určen pro děti 4. - 6. třídy (10 - 12 let), hraje se tři na tři, hřiště 4,5x12 m rozdělené sítí ve výšce 220 cm, klasický volejbalový míč, upravená pravidla - odbití obouruč vrchem, povoleno i obouruč spodem a jednoruč vrchem, snaha o co nejplynulejší průběh hry, začíná se více podobat klasickému volejbalu. Chlapci a děvčata hrají dohromady ve společné kategorii. Hraje se na jeden nebo dva hrané sety, na čas 7-12 minut.

7.2.9.5 MODRÝ MINIVOLEJBAL

Je určen pro děti 5. - 7. třídy (11 - 13 let), hraje se tři na tři, hřiště 4,5x12 m, rozdělené sítí ve výšce 205 cm pro dívky a 215 cm pro chlapce. Klasický volejbalový míč, klasická volejbalová pravidla, povoleny všechny druhy úderů. Chlapci a děvčata hrají zvlášť v oddělených kategoriích. Hraje se na jeden nebo dva hrané sety, na čas 7-12 minut. (zdroj: minivolejbal.cz)

7.2.10 MINIVOLEJBAL NA PÍSKU

Výše zmíněný projekt minivolejbal v barvách má v České republice v současnosti takovou popularitu a přízeň, že se tento projekt neubráníl expanzi i na jiné povrchy než je ten pevný. Od roku 2013 se beach kluby v našem hlavním městě spojily, aby svým dětským základnám umožnily soutěžit mezi sebou i na pískových dvorcích, a to především díky stále rostoucímu počtu dětí v českých beach volejbalových klubech. Ve spolupráci s pražským volejbalovým svazem stvořili plážovou odnož minivolejbalu nazvanou Pražská junior beachliga.

7.2.10.1 ŽLUTÝ MINIBEACH

Je určen pro děti do deseti let. Hraje se dva na dva. Velmi jednoduchá pravidla, přehazovaná na písku. Může být odlehčený balon. Chlapci a děvčata hrají ve společné kategorii. Rozměry celého hřiště 8x8 m v polovině rozděleného sítí ve výšce 195 cm. Hraje se na jeden vítězný set do 15 bodů.

7.2.10.2 ČERVENÝ MINIBEACH

Je určen pro děti do dvanácti let. Hraje se dva na dva. Velmi jednoduchá upravená pravidla, první míč musí být odbitý obouruč spodem či obouruč vrchem pouze tzv. "kaplí". Poté se může míč stále chytat. Snaha o plynulejší pojetí hry. Může být odlehčený balon. Chlapci a děvčata hrají dohromady ve společné kategorii. Rozměry celého hřiště 8x12 m v polovině rozděleného sítí ve výšce 220 cm. Hraje se na jeden vítězný set do 21 bodů.

7.2.10.3 ZELENÝ MINIBEACH

Je určen pro děti do patnácti let. Hraje se dva na dva. Hraje se již dle platných pravidel beach volejbalu, pouze se neposuzuje čistota úderů. Hraje se s klasickým balonem na beach volejbal. Chlapci a děvčata hrají zvlášť v oddělených kategoriích. Rozměry celého hřiště 8x12m v polovině rozděleného sítí ve výšce 220cm. Hraje se na jeden vítězný set do 21 bodů.

7.2.10.4 FIALOVÝ MINIBEACH

Je určen pro hráče a hráčky do sedmnácti let. Hraje se dle platných pravidel beach volejbalu. Chlapci a děvčata hrají zvlášť v oddělených kategoriích. Hraje se s klasickým balonem na beach volejbal. Rozměry hřiště jsou stejné jako u klasického beach volejbalu.

7.2.10.5 MODRÝ MINIBEACH

Je určen pro hráče a hráčky do dvaceti let. Hraje se dle platných pravidel beach volejbalu. Chlapci a děvčata hrají zvlášť v oddělených kategoriích. Hraje se s klasickým balonem na beach volejbal. Rozměry hřiště jsou stejné jako u klasického beach volejbalu. (zdroj: beachliga.cz)

7.3 AMATÉRSKÁ VOLEJBALOVÁ LIGA

V posledních letech je v celé České Republice na velkém vzestupu projekt nazvaný Amatérská volejbalová liga (dále jen AVL). Tato soutěž je jedinečnou celorepublikovou soutěží smíšených amatérských volejbalových družstev, která hrají tuto soutěž od podzimu do jara formou víkendových turnajů v krytých halách

po celé republice. Jedná se o ojedinělý typ sportovní ligy svého druhu jak v České republice, tak i v Evropě.

Nápad založit AVL vznikl v polovině devadesátých let v Chomutově, kde byli pořádány smíšené amatérské turnaje, o které byl tak obrovský zájem, že se zanedlouho zrodila myšlenka uspořádat dlouhodobou amatérskou soutěž. A tak se 28. října 1995 rozjel historicky první ročník, který postupně expandoval z Chomutova do celé ČR. V současné době jsou zapojena družstva z 10 krajů ČR, která v krajských kolech bojují o účast na celostátním finále AVL, kam se probouje nejlepších 24 družstev z celé republiky. Vítězný celek tohoto turnaje se může pyšnit titulem nejlepšího smíšeného družstva republiky v amatérském volejbale. V současné době má tato volejbalová liga více než 6,5 tisíce účastníků, kteří stále přibývají.

Všechna přihlášená a startující družstva musí splňovat dvě základní podmínky, bez kterých nejsou připuštěna do soutěže:

1. Každé družstvo musí mít na hřišti v každém okamžiku minimálně po dvou hráčích každého pohlaví. Možnosti složení týmu jsou čtyři muži a dvě ženy, tři muži a tři ženy či dokonce dva muži a čtyři ženy. Z hlediska největší herní síly bývá nejčastější a nejvýhodnější sestava týmu ve formě čtyř mužů a dvou žen.

2. Družstvo může být složeno pouze z hráčů amatérské úrovně tzv. "amatérů". Tím se myslí hráčů, kteří v posledním roce nebyli registrováni českým volejbalovým svazem, či hráčů, kteří hrají nejnižší volejbalové soutěže v daném regionu. (Vrbenský, 2016, s. 290)

8 DISKUZE

Hlavním cílem mé bakalářské práce byla charakteristika života a vývoje sportovní kariéry Borise Perušiče, stříbrného olympijské medailisty a mistra světa ve volejbalu.

Vůbec prvním úkolem bylo sehnat kontakt na pana Perušiče a získat od něj svolení k sepsání této práce. Kontakt jsem získal poměrně snadno od jeho vnuka Ondřeje, se kterým jsem hrál v týmu TJ Sokol Dobřichovice a nyní trénujeme beach volejbal pod stejným trenérem. Při prvním telefonickém kontaktu s panem Perušičem jsem dostal jeho svolení a příslib ochoty a pomoci, pokud to bude v jeho silách.

Druhým úkolem byla základní stručná charakteristika historie volejbalu od roku 1981, jeho vývoj, kdy se o jeho propagaci na našem území nejvíce zasloužil J. A. Pipal a to od roku 1919 a následně i o založení první volejbalové organizace u nás. Dále stručně charakterizovat volejbal ve světě, kdy jsme jakožto Československo stáli v roce 1947 při vzniku mezinárodní volejbalové federace FIVB, která je v současnosti, největším zastřešujícím volejbalovým orgánem, když pod sebou sdružuje více než 220 volejbalových federací po celém světě. Dále pak zmapování soutěží v České republice, naše nejvyšší soutěž se nazývá extraliga, kterou hraje dvanáct družstev. Pod ní je druhá celorepubliková soutěž I. liga, která se hraje stejným systémem jako extraliga a působí v ní stejný počet týmů. Další soutěží je II. liga, která se však již dělí do několika divizí dle geografické polohy (Čechy, Morava, Slezsko). Pod nimi jsou krajské, okresní a městské přebory, jejichž počet a herní řad se v jednotlivých krajích liší dle jejich členské základny a počtu týmů v daném regionu. Pod českým volejbalovým svazem je zastřešen i plážový volejbal, který se u nás hraje ve třech základních typech turnajů od nejnižšího letního poháru, pořádaném jakožto krajská kola v menších městech, přes český pohár, což je vyšší úroveň a nakonec mezinárodní turnaje nazvané Super Cupy, které jsou již homologované i pro zahraniční týmy. Vrcholem roku je pak turnaj MČR, na kterém se šestnáct nejlepších dvojic z dané sezony utká o titul mistra ČR. Poté stručné zmapování nejlepších výsledků naší země na velkých turnajích jako OH, MS a ME, kde jsme dvojnásobní olympijští medailisté, mistři světa a mistři Evropy. A na závěr stručný přehled herních činností a volejbalových postů. Mnoho těchto údajů pro teoretickou část jsem našel na webu českého

volejbalového svazu a zlaté knize volejbalu. Či je znám ze svého hráčského, trenérského a rozhodcovského působení v několika tuzemských klubech a soutěžích.

Ke splnění dalšího úkolu bylo potřeba získat dostatek materiálů o panu Perušičovi a jeho úspěších ze všech možných zdrojů. Nejdříve jsem hledal na internetu, abych měl co největší přehled o jeho životě ještě předtím, než jsem jej poprvé navštívil. Tam jsem však krom několika rozhovorů například pro český rozhlas a televizi nic překvapivého neobjevil. Především mi tedy pomohl sám pan Perušič, když mi ústně sdělil opravdu mnoho informací a dal mi i různé výstřižky ze starých časopisů (z jakých bohužel není známo). Dalším neméně důležitým člověkem, který mi pomohl, byl pan Zdeněk Vrbenský - historik Českého volejbalového svazu, autor Zlaté knihy volejbalu a mnoha dalších publikací o volejbalové historii. Právě díky němu jsem se dostal k částem deníku Karla Pauluse (bývalého spoluhráče pana Perušiče z reprezentace) a několika publikacím jako právě Zlatá kniha volejbalu, která v té době ještě nebyla v prodeji, Zlatá éra volejbalu aneb čtrnáct let se lvíčkem a Byl jsem při tom, které se již nevydávají. Dal mi také cenné kontakty na oddělení dějin tělesné výchovy a sportu při Národním muzeu a jejich knihovnu, kde jsem měl možnost nahlédnout do několika starších časopisů Košíková - odbíjená z let, kdy pan Perušič působil ve vrcholovém volejbalu.

Díky získaným materiálům jsem mohl přiblížit život a kariéru Borise Perušiče včetně jeho největších volejbalových úspěchů. Jako ligový volejbalista posbíral velký počet medailových umístění v domácí (následně i jugoslávské) nejvyšší soutěži, poté jako univerzitní reprezentant získal několik medailí z letních univerzitních her a největší úspěchy zaznamenal v dresu mužského národního "A" týmu, kdy se stal mistrem světa a olympijským medailistou. Zdálo by se, že toto období bylo nejúspěšnější v jeho životě, on však dokázal, že z vrcholového sportovce se může stát i vrcholový manažer. V pozici zástupce a ředitele ČSA pro různé státy měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru, během níž strávil v mnoha zahraničních zemích téměř dvacet let a naučil se několika světovým jazykům - němčině, angličtině, srbochorvatštině a ruštině. Tuto úspěšnou kariéru, kdy to dotáhl až na jednoho z nejvýše postavených funkcionářů ČSA, zakončil v roce 2002, po čtyřiceti letech v této firmě, odchodem do zaslouženého důchodu.

Čtvrtým úkolem bylo zmapování a popsání moderních volejbalových trendů. Nejdříve jsem se zaměřil na nové změny v pravidlech, která každý rok vydává mezinárodní volejbalová federace FIVB. Tyto změny mají sloužit ke zkvalitnění a větší atraktivitě volejbalu pro diváky, proto platí ve všech zemích spadajících pod FIVB. Poté jsem se zaměřil na moderní formy volejbalu jako beach volejbal, stále více populární snow volejbal, sitting volejbal, bossaball a několik dalších. Nejvíce jsem se věnoval zejména novým projektům Českého volejbalového svazu, kterými jsou minivolejbal v barvách a pražská junior beachliga. Úkolem těchto projektů je zvýšení popularity volejbalu a beach volejbalu v ČR, a to zejména v dětských kategoriích, které jsou velmi důležité pro budoucnost tohoto sportu u nás. Dalším stále více populárním odvětvím volejbalu je AVL - Amatérská volejbalová liga, která do svých řad přijímá každý rok stovky nových členů.

Předposledním vytvoření a analýza dotazníku o celkovém povědomí o volejbalu, jeho historii a úspěších pana Perušiče. Stanovil jsem tedy dvě hypotézy H1- Aktuální dění ve volejbalu, historie a úspěchy Borise Perušiče jsou ve velmi malém povědomí sportujících studentů na ZČU v Plzni. A H2- Základní informace a volejbalová pravidla jsou v povědomí sportujících studentů na ZČU v Plzni.

Závěrečným úkolem bylo vytvoření fotodokumentace, která zachycuje velké momenty především sportovní kariéry pana Perušiče. K tomuto úkolu jsem využil hlavně soukromý archiv Borise Perušiče a jeho rodiny.

Doufám, že se mi touto prací podařilo zmapovat, i více zviditelnit život a kariéru "Zasloužilého mistra sportu" Ing. Borise Perušiče, který je jednou z významných osobností našich sportovních potažmo volejbalových dějin. Jenž by si spolu s celou tehdejší "zlatou generací", jistě zasloužil více popularity a především uznání.

9 ZÁVĚR

Na závěr své práce bych řekl, že jsem velmi rád, že jsem si zvolil právě toho téma, kdy jsem si jako osobnost zvolil právě Borise Perušiče. Tato zkušenost mne velmi obohatila, přinesla mi nový pohled na naši volejbalovou historii a setkal jsem se s lidmi, se kterými bych se za normálních okolností asi neměl velkou možnost poznat.

Dle mého názoru je velká škoda, že je o volejbalu u nás tak malé povědomí a není moc populární. Především když přihlédneme k tomu, jsme v polovině minulého století patřili k absolutní světové špičce.

Pan Perušič je jedna z významných osobností našich volejbalových dějin, člen tak zvané zlaté generace hráčů, kteří sbírali ty největší úspěchy, o kterých se dnešním reprezentantům může pouze zdát. Vždyť jen poslední účast našich volejbalistů na olympiádě byla naposledy v roce 1980. Dokonce vlajka samostatné České republiky, na olympijském turnaji "šestkového" volejbalu dosud nikdy nezavlála. O medailích z mistrovství světa či Evropy ani nemluvě.

Velmi by mne potěšilo, kdyby tato práce byla prostředkem, díky kterému se nejen osobnost pana Perušiče, ale i samotný volejbal dostane do širšího povědomí v naší společnosti.

10 RESUMÉ

Zasloužilý mistr sportu Ing. Boris Perušič, člen české volejbalové síně slávy, mistr světa, stříbrný olympijský medailista, účastník mistrovství Evropy a mnohonásobný medailista z nejvyšší domácí soutěže, tím vším se může pyšnit tento bývalý vynikající volejbalista. Během své celkem třináct let dlouhé sportovní kariéry zvládl to, co se některým sportovcům nepodaří za celý život či dokonce nikdy. Téměř všechny jeho sezony byly završeny nějakou z medailí, některé dokonce i několika. Dohromady posbíral v domácí nejvyšší soutěži deset medailí, z toho dvě zlaté (1959 Slavia VŠ Praha a 1966 RH Praha), čtyři stříbrné a čtyři bronzové. Dále má na svém kontě dvě stříbrné medaile z jugoslávské nejvyšší soutěže, stříbrnou a bronzovou z letních univerziád (Bulharsko, Brazílie), bronzovou z Poháru světa (Polsko) a v neposlední řadě samozřejmě stříbrnou z OH v Tokiu (Japonsko) a zlatou z MS v Praze (ČSR). Celkem tedy dosáhl na úctyhodných sedmnáct medailí ze čtrnácti sezón ve vrcholovém volejbalu.

Vedle extrémně vydařené sportovní kariéry má Boris Perušič za sebou i velké úspěchy ve sféře profesní. V ČSA se vypracoval z původní pozice referenta až na ředitele několika zahraničních oddělení a během tohoto devatenáctiletého období žil v mnoha zemích po celém světě - od Evropy, přes Blízký a Střední východ až po Asii. V roce 1999 se vrátil definitivně zpět do ČR a o tři roky později dal po celkem čtyřiceti odpracovaných letech výpověď a odešel do důchodu. V současné době tráví většinu času na své chatě v Jevanech za Prahou.

Z našich společných sezení jsem si odnesl mnoho informací, ale i cenných myšlenek a rad. Nejvíce mě však ovlivnila tato myšlenka pana Perušiče, kterou mi spontánně řekl na konci vyprávění o MS v Praze: *“Nikdy jsem si nic takového neplánoval, prostě jsem jen dělal to, co mne baví, a ono to nějak všechno přišlo.”*

The merited sportsman, the member of the Czech Volleyball Hall of Fame, the world champion, the Olympic silver medalist, the participant of the European Championships and the multiple medalist of the top of the national competition – these all are the titles that an engineer and former excellent volleyball player Boris Perušič can be proud of. During his thirteen-year-long sports career, he managed to achieve the excellent results which some athletes never did. Almost all of his seasons ended with gaining some of the medals and mostly not only one. During his sports career, he gathered together ten medals in the national competitions - two goldens (in 1959 with Slavia Prague and in 1966 with Red Star Prague), four silver and four bronze. Furthermore, he won two silver medals in the Yugoslav national top competition, silver and bronze in the Summer Universiade (Bulgaria, Brazil) and bronze in the World Cup (Poland), and last but not least the silver in the Olympic Games in Tokyo (Japan) and gold in the World Championships in Prague (Czechoslovakia). In total, he collected an impressive number of seventeen medals during fourteen seasons in professional volleyball.

Besides the extremely successful sports career, Boris Perušič had also great achievements in the sphere of his professional life at the Czechoslovak State Airlines. He began his professional life as an officer and finished up as a director of several international branch offices. During this nineteen-years-long period, he lived in many foreign countries all around the world - from Europe through the Middle East to Asia. In 1999, he came definitively back to the Czech Republic and three years later, after forty years of service at the Czechoslovak State Airlines, he retired. In the present time, he spends most of his time at his cottage in Jevany near Prague. I have gained not only lots of useful information during our common interviews but also interesting advice. However, the most inspiring idea of Mr. Perušič was: *"I have never planned anything like that, I was just doing what I have enjoyed in my life and everything came spontaneously to me."* He said at the end of the story about his participation in the World Championship in Prague.

11 SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

11.1 KNIŽNÍ PUBLIKACE

1. BRKLOVÁ D., HERZIG S. Diplomová a závěrečná práce studujících tělesnou výchovu a sport. 2. vyd. Plzeň: Vydavatelství Západočeské univerzity, 1998. 58s. ISBN 80-210-2711-8.
2. BUREŠ, Karel a Oldřich ŽURMAN. *XVIII. olympijské hry - Tokio 1964*. 1. vydání. Praha: STN, 1965. ISBN 27-036-65.
3. KAPLAN, Oldřich. *Volejbal: technika, pravidla, herní systémy, průpravná cvičení*. Praha: Grada, 1999, 101 s. ISBN 80-7169-762-1.
4. PLAŠIL, Josef a Karel PAULUS. *Byl jsem při tom: zlaté roky našeho volejbalu*. Chotouchov: Decibel production, 1995.
5. VÍT, Jaroslav a kolektiv. *ČVS ... od roku 1921*. Praha: ČVS, 2006. ISBN 80-239-8047-5.
6. VRBENSKÝ, Zdeněk, Miloslav EJEM a Václav VĚRTELÁŘ. *Zlatá kniha volejbalu*. 2016. Praha: Mladá fronta a.s., 2016. ISBN 978-80-204-4063-1
7. ŽIDŮ, Václav a Karel PAULUS. *Zlatá éra volejbalu: aneb čtrnáct let v dresu se lvíčkem*. Praha: Český volejbalový svaz, 2009.

11.2 INTERNETOVÉ ZDROJE

1. *Bossaball* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.bossaball.cz/pravidla>
2. *CEV SNOW VOLLEYBALL TOUR 2015* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.snowvolleyball.com/cz>
3. *Český olympijský výbor* [online]. [cit. 2016-02-11]. Dostupné z: <http://www.olympic.cz/olympiada/33--tokio-1964>
4. *Česká televize: ČT Sport* [online]. 2014 [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/sport/exkluzivne-na-ct-sport/290087-smich-po-zkazenem-podani-za-to-by-me-vyhodili-vzpomina-perusic/>
5. *Česká televize: ČT Sport* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10709760205-volejbalovy-magazin/216471291399001/obsah/445304-profil-boris-perusic>

6. Český volejbalový svaz: *galerie medailových týmů* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=2115>
7. Český volejbalový svaz: *6. ME 1963 – Bukurešť (ROM), 21.10.-2.11.1963* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=1285>
8. Český volejbalový svaz: *18. OH 1964 TOKIO (JPN) 1964, muži, 13.-23.10.1964* [online]. [cit. 2016-06-25].
Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=10506>
9. Český volejbalový svaz: *6. MS muži 1966 – Praha (ČSSR) 30.8.-11.9.1966* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=1263>
10. Český volejbalový svaz: *Pravidla volejbalu* [online]. [cit. 2016-06-25].
Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=14158>
11. Český volejbalový svaz: *Vznik volejbalu* [online]. [cit. 2016-06-25].
Dostupné z: <http://old.cvf.cz/?clanek=247>
12. *Grass volleyball* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://volleycountry.com/cz/novinky/novinka-letnim-hitem-bude-grass-volleyball>
13. *Minivolejbal v barvách: Pravidla barevného minivolejbalu* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.minivolejbal.cz/pravidla/>
14. *Pražská junior beach liga: Pravidla. Minivolejbal.cz* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://beachliga.cz/rules.html>
15. *Pražský volejbalový svaz* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: http://praha.volejbal.cz/prilohy/1556/Historie_Prazskeho_volejbalu.pdf
16. *Volejbal v sedě: Volejbal sedících v ČR* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: <http://www.volejbalvsede.cz/>
17. *Wallyball: American Wallyball Association* [online]. [cit. 2016-06-25].
Dostupné z: <http://www.wallyball.com/#>
18. *Volejbalová terminologie* [online]. [cit. 2016-06-25]. Dostupné z: http://tepsport.wz.cz/pravidla/_volejbal_terminologie.html

11.3 ÚSTNÍ SDĚLENÍ

1. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Telefonický rozhovor květen 2015.
2. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Telefonický rozhovor srpen 2015.

3. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. E-mailová korespondence, září 2015.
4. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Ústní sdělení, listopad 2015 v Jevanech.
5. VRBENSKÝ, Zdeněk. Historik ČVS. E-mailová korespondence listopad 2015.
6. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. E-mailová korespondence, prosinec 2015.
7. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Ústní sdělení prosinec 2015 v Praze.
8. ČUDA, Milan. Bývalý volejbalový reprezentant a spoluhráč B. Perušiče. Ústní sdělení, únor 2016 v Českých Budějovicích.
9. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Ústní sdělení únor 2016 v Jevanech.
10. VRBENSKÝ, Zdeněk. Historik ČVS. Ústní sdělení, květen 2016.
11. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. E-mailová korespondence květen 2016.
12. PERUŠIČ, Boris. Bývalý volejbalový reprezentant. Ústní sdělení, květen 2016 v Jevanech.

12 PŘÍLOHY

Příloha A - Dotazník týkající se českého volejbalu a osobnosti Borise Perušiče

Zakroužkuj jednu možnost z nabízených, v předposlední otázce napiš číslovku.
Děkuji za poctivé vyplnění!

1. **Váš věk ...**
2. **Žena/ muž**
3. **V jakém počtu hráčů se hraje volejbal?**
 - a. 2
 - b. 3
 - c. 4
 - d. 5
 - e. 6
4. **Na kolik vítězných bodů a setů se hraje volejbal?**
 - a. 2 sety do 21 bodů a tie-break do 15 bodů
 - b. 3 sety do 21 bodů a tie-break do 15 bodů
 - c. 2 sety do 25 bodů a tie-break do 15 bodů
 - d. 3 sety do 25 bodů a tie-break do 15 bodů
 - e. 4 sety do 25 bodů a tie-break do 15 bodů
5. **Kde vznikl volejbal?**
 - a. Anglie
 - b. Francie
 - c. USA
 - d. Rusko
 - e. Itálie
6. **Kdo je posledním mistrem ČR ve volejbalu pro rok 2015?**
 - a. VK Jihostroj České Budějovice
 - b. VK ČEZ Karlovarsko
 - c. Aero Odolena Voda
 - d. VK Ostrava
 - e. VK Dukla Liberec
 - f. nevím

- 7. Znáte některého současného známého Českého volejbalistu? Pokud ano, který je dle vás neznámější?**
- a. Jan Štokr
 - b. David Konečný
 - c. Donovan Džavoronok
 - d. Martin Kryštof
 - e. Lukáš Ticháček
 - f. neznám žádného známého volejbalistu
 - g. znám jiného (uveď jméno) -
- 8. Za jaký klub a na jakém postu hraje? Či z jakého klubu si ho pamatujete?**
- a. Berliner Recycling Volleys (Německo)
 - b. Tours VB (Francie)
 - c. Itas Diatec Trentino (Itálie)
 - d. VK ČEZ Karlovarsko (ČR)
 - e. Asseco Resovia Rzeszow (Polsko)
 - f. nepamatuji si
 - g. Z jiného klubu (uveď jméno) -
- 9. V jakém roce se konalo v Praze MS, kde naši hráči vyhráli titul Mistrů světa?**
- a. 1958
 - b. 1964
 - c. 1966
 - d. 1968
 - e. 1956
- 10. Jaké máme (ČR i ČSR) medaile z LOH?**
- a. 2x zlato, 2x stříbro, 1x bronz
 - b. 1x zlato, 2x stříbro, 1x bronz
 - c. 1x stříbro, 2x bronz
 - d. 1x zlato, 1x bronz
 - e. 1x stříbro, 1x bronz
- 11. Kolik mistrovských titulů ČR má Boris Perušič?**
- a. 1
 - b. 2
 - c. 3

d. 4

e. 5

12. Víte kolik medailí má celkem Boris Perušič z ME, MS a OH?

a. 1

b. 2

c. 3

d. 4

e. 5

Příloha B – část akademického týmu na LSU v Sofii 1961

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha C – Ligový tým Slavie VŠ Praha 1962 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha D – B. Perušič při obraně na síti (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

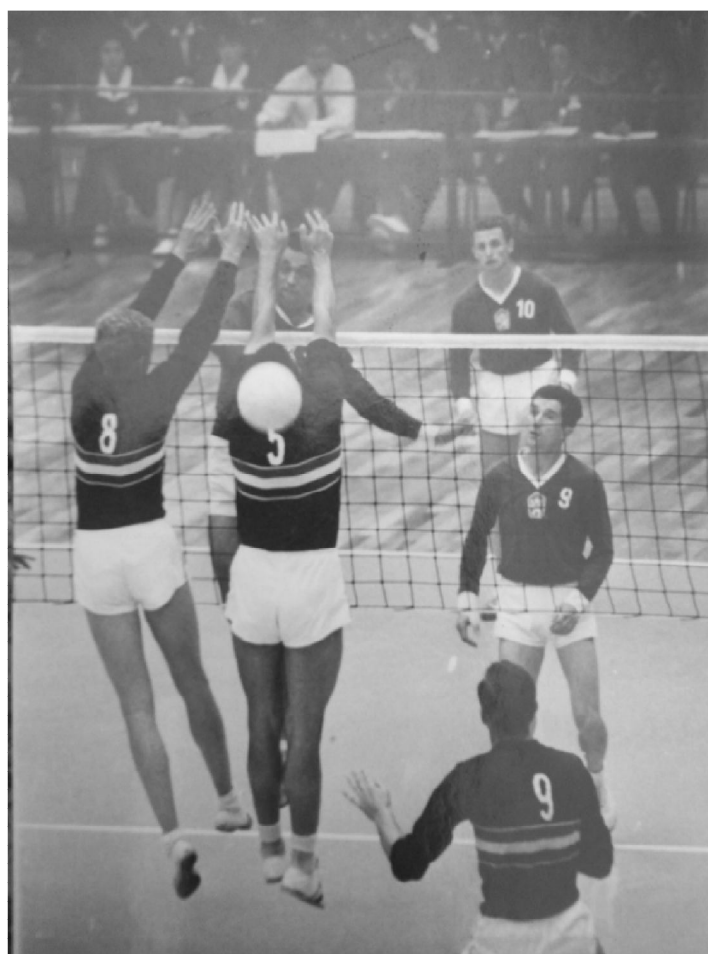
Příloha E – Národní tým v přípravě na OH v – Tokiu 1964

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha F – B. Perušič (10) při zápase národního týmu

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha G – B. Perušič při cestování po Japonsku po OH v Tokiu 1964
(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha H – B. Perušič při obraně v poli (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha I – národní tým v olympijské vesnici na OH v Tokiu 1964

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha J – stříbrná medaile a diplom z OH v Tokiu 1964

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha K – sestava týmu RH Praha 1966 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

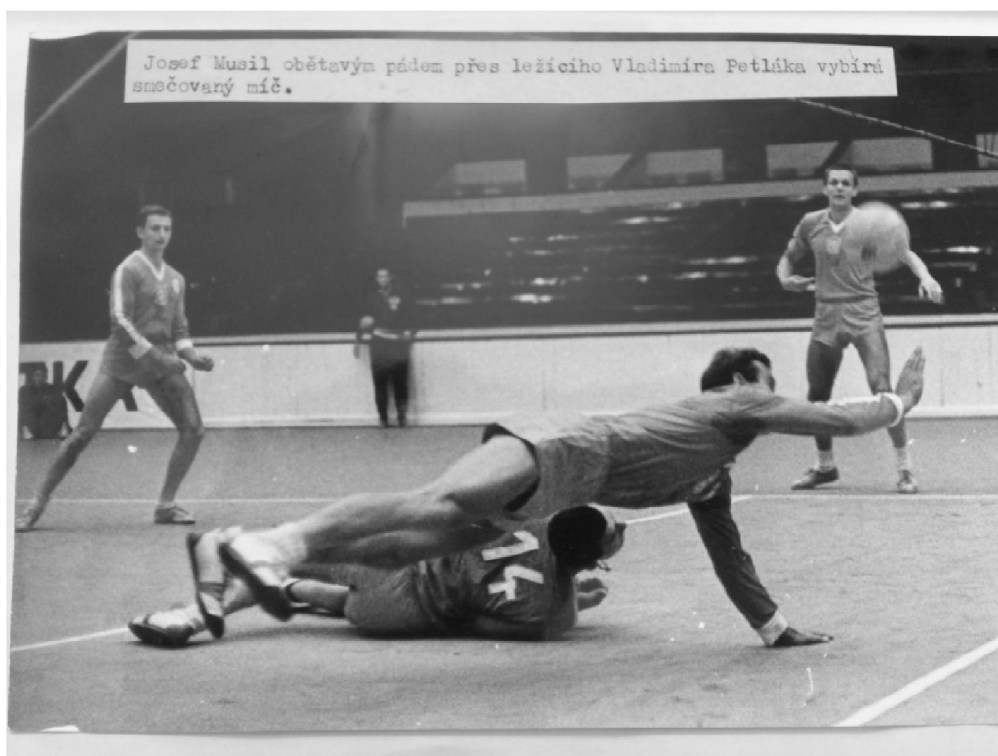
Příloha L – národní tým na soustředění v Jirhlavě před MS v Praze 1966 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha M – národní tým po přípravném zápase před MS v Praze 1966
(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha N – B. Perušič při zápase na MS v Praze 1966
(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

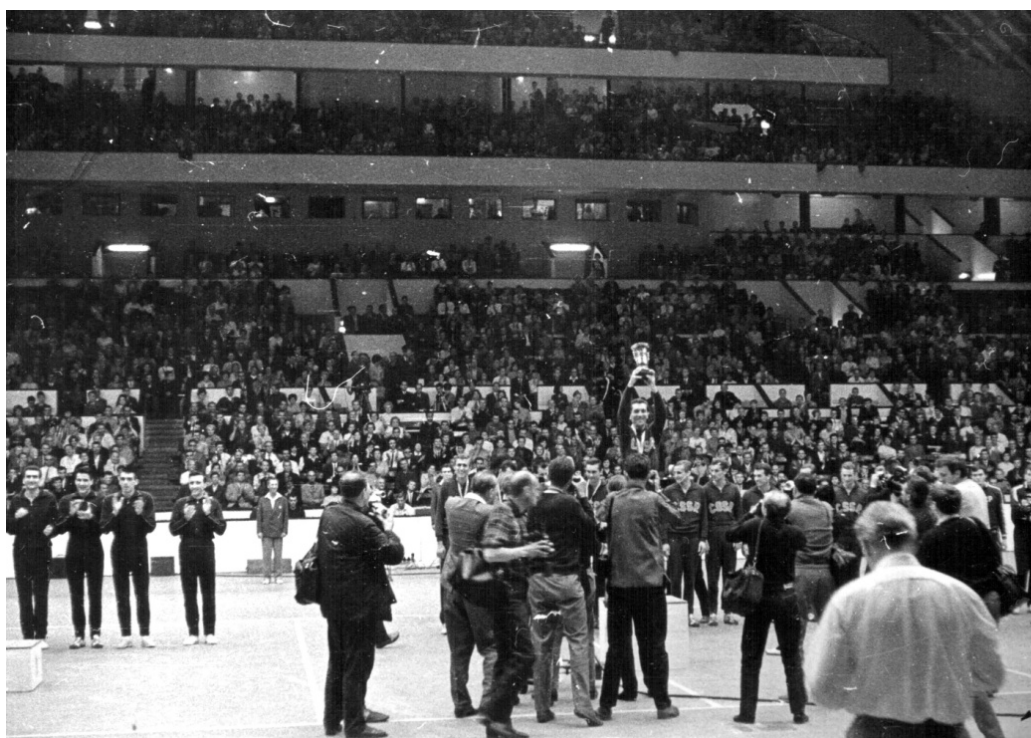
Příloha O – B. Perušič při oddechovém čase na MS 1966

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha P – slavnostní ceremoniál na MS v Praze 1966

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha Q – zlatý tým na domácím šampionátu v Praze

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha R – B. Perušič se snoubenkou Jindřiškou

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha S – národní tým při ocenění na Pražském Hradě

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha U – B. Perušič smečuje proti dvojbloku Českých Budějovic v ligové sezoně

1967 (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha V – Tým RH Praha v ligové sezoně 1967

(zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha W – Syn B. Perušiče Boris s rodinou. Manželka Alena, dcera Tereza a syn Ondřej (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

Příloha X – Vnuk Ondřej Perušič (vlevo) při mistrovství střední Evropy v beach volejbalu – 3. místo (zdroj: soukromý archiv B. Perušiče)

13 SEZNAM OBRÁZKŮ

Obrázek 1 - logo ČVS	12
Obrázek 2 - logo FIBV	16
Obrázek 3 - volejbalové zóny	17
Obrázek 4 - Boris Perušič - rok 1958	22
Obrázek 5 - Boris Perušič - rok 2014.....	22
Obrázek 6, 7 - stříbrná medaile z OH v Tokiu 1964	38
Obrázek 8 - památeční talíř za 3. místo na Poháru světa v Polsku 1965....	41
Obrázek 9 - závěrečná nominace národního týmu na MS v Praze 1966	43
Obrázek 10, 11 - zlatá medaile z MS v Praze 1966	46
Obrázek 12 - Boris Perušič s ženou Jindřiškou o svatebním dnu	47

Graf 1 - k otázce č. 1	53
Graf 2 - k otázce č. 2	53
Graf 3 - k otázce č. 3	54
Graf 4 - k otázce č. 4	54
Graf 5 - k otázce č. 5	55
Graf 6 - k otázce č. 6	56
Graf 7 - k otázce č. 7	57
Graf 8 - k otázce č. 8	58
Graf 9 - k otázce č. 9	59
Graf 10 - k otázce č. 10	60
Graf 11 - k otázce č. 11	60
Graf 12 - k otázce č. 12	61